EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 145, 15 Mayıs '96

Düzenin pisliğine hükümet dayanmıyor

Parlamentoda ve politikada kokuşmuşluk

Burjuva siyaset dünyası haftalardır bin türlü rezillikle çalkalanıyor. Skandallar birbirini izliyor. Yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet, yağma ve talan, mafyalaşma, çalıp-çırpmaya dayalı her türlü suç ve ahlaksızlık, bizzat bu düzenin doğasında, tüm yapısında vardır. Bunun en çirkin, en rezil, en utanç verici biçimde yansıdığı, dayanılmaz bir kokuşmuşluk olarak kendini gösterdiği alan ise her zaman burjuva politika sahnesidir. Bu kokuşmuşluk kendisini parlamento, partiler ve politikacılar şahsında dışa vurmaktadır. Dünyanın her yerinde, tüm kapitalist ülkelerde bu böyledir. Fakat Türkiye, bu tür bir kokuşmuşlukta kötü bir üne sahip olan İtalya'yı bile çoktan sollamış durumdadır.

Türkiye'de, kokuşmuş burjuva politika sahnesi, yıllardır partilerin ve politikacıların hırsızlık ve yolsuzlukları üzerinden sürdürülen bir "dosyalar savaşı"na tanıklık etmekteydi. Fakat yakın zamana kadar bu dosyalar daha çok bir tehdit, şantaj ve yıpratma aracı olarak kullanılmaktaydı. Hem bu yolla gerekli sonuçlar az-çok elde edildiği için ve hem de kitleler nezdinde rejimin daha fazla yıpranmasına yolaçmamak kaygısıyla, sonuçta dosyalar açıklanmaz, "işlem"e konulmazdı. Oysa şimdilerde bunlar karşılıklı olarak ortaya dökülüyor, parlamentoda soruşturma istemlerine konu ediliyor, "yüce divan"a göndermeler hedefleniyor. Dosyalar düzen partilerinin kendi aralarındaki politik çatışma ve rekabetlerinin neredeyse tek malzemesi olarak kullanılıyor.

Bugün iş çığırından çıkmış, kokuşmuşluk kendini en çirkin ve rezil biçimler içinde açığa vurmuştur. Parti liderleri birbirlerini artık politik terimlerle değil, en kaba küfürlerle tanımlamaktadırlar. Televizyon ekranlarından ve milyonların önünde, birbirlerini artık cepheden "hırsız", "şerefsiz", "çamur", "entrikacı" olmakla itham etmektedirler.

Düzenin tüm pisliği ve kokuşmuşluğu, kendini bir kez daha parlamento, partiler ve politikacılar şahsında dışarı vuruyor. Fakat elbetteki bunlar yalnızca sahnenin ön planındakilerdir. Oysa bu kıyasıya savaşın perde gerisinde sermaye grupları, devlet aygıtının farklı yerlerini tutan güç odakları, medya patronları ve nihayet çeşitli emperyalist odaklar var. Gerçekte yaşanan düzen cephesinin tamamındaki bir "iç iktidar" mücadelesidir. Devletin ve ekonominin kritik karar noktalarına hakim olmak, devlet kaynaklarından ve özelleştirme yağmasından en iyi biçimde pay koparmak kavgasıdır. Oysa devlet, ekonomi, politika ve medya alanlarında kritik yerler tutan bu aynı çıkar ve suç çeteleri, işçi-emekçi düşmanı iç politika, Kürdistan'da yürütülen kirli savaş, toplum genelinde yürütülen sistematik baskı ve terör, nihayet uluslararası politikada emperyalizme sadakat ve uşaklık söz konusu olduğunda, kendi aralarında sözüedilebilir herhangi bir ciddi görüş ayrılığı yaşamıyorlar. Kendi aralarında zaman zaman sert biçimler alan bir dalaşma yaşayanlar, işçiler ve emekçilere karşı gerektiği her durumda sıkı bir biçimde kenetlenebiliyorlar.

Son haftalarda iyice kızışan yeni "dosyalar savaşı"nın kendine özgü yanı, bunun aynı zamanda ANAYOL koalisyonunu

oluşturan iki parti arasında yaşanıyor olmasıdır. Kuşkusuz bu dalaşmayı şiddetlendiren bir temel etken de, tarafların politik sahnede düzen sağının asıl temsilcisi olmak istemeleridir. Zira gerek emperyalist odaklar, gerek tekelci sermaye, gerekse politikanın ve yürütmenin dümenini tutan asıl güç olan Genelkurmay, artık daha ısrarlı bir biçimde, "merkez sağ"da tek parti istemektedirler. Bu gerçek güç odakları, düzenin gitgide ağırlaşan sorunlarının da, göstermelik parlamenter yapının da, bugünkü "bölünmüşlüğü" artık daha fazla kaldıramayacağını düşünüyorlar. Dahası, bunun tercih edilmeyen bir Refah Partisi seçeneğine zemin hazırladığını görüyorlar ve kaygılanıyorlar.

ANAYOL koalisyonunu özel zorlamalarla kurduran bu güçler, bununla, kısa vadede hükümet, orta vadede ise "merkez sağda bütünleşme" meselelerini çözmeyi umuyorlardı. Oysa ortaklar daha doğru dürüst hükümet bile olamadan bu "bütünleşme" meselesini kendi lehlerine çözme kaygısına düştüler. Bunun yolaçtığı didişmeler çok geçmeden çirkinliği ölçüsünde sert bir dalaşmaya dönüştü. Sonunda kuruluşu daha üç ayı bile bulmamış bir hükümeti çöküşe götürdü.

***

Tüm bu gelişmeler, düzenin partiler ve parlamento düzleminde yıllardır yaşadığı bunalımının tepe noktasını oluşturmaktadır. Düzenin çok yönlü krizi, kendini düzenin en zayıf, en iğreti, en göstermelik kurumları üzerinden en aşırı biçimlerde dışa vurmaktadır.

Yine de bu olgu, düzenin içsel zayıflığına açık bir gösterge olsa bile, gereğinden fazla abartılmamalıdır. Hükümet gerçekte kurulduğundan beri krizdedir. Fakat buna rağmen sermayenin döneme özgü temel saldırı politikalarında herhangi bir ciddi aksamadan sözedilemez. Bugün terör aygıtları tam kapasite çalışıyor. Kirli savaş bütün hızıyla sürdürülüyor. Zamlar peşpeşe uygulanıyor. Özelleştirmeler birbirini izliyor. Sınıfın sınırlı kazanımlarmdan arta kalanını da gaspetmeye yönelik hazırlıklar tüm hızıyla sürüyor. Özetle işçi sınıfı ve emekçileri baskı ve terörle denetim altında tutmak, böylece sömürü ve yağmaya yeni boyutlar kazandırmak için ne gerekiyorsa hep yapılıyor. Aynı şekilde dış politikada emperyalizmin bölgesel çıkarları neyi gerektiriyorsa ona göre adımlar atılıyor. Tüm bunlar aksamıyor; zira aldatıcı iddianın aksine, ne parlamento yasama ve ne de hükümet yürütme organıdır. Yasama da yürütme de generallerin, polis, MİT ve kontr-gerilla şeflerinin hakimiyetindeki MGK'dır. Parlamento ve hükümet cephesinden doğan boşlukların yarattığı tek gerçek sıkıntı, gerçekte yığınlara yönelik bir aldatmaca olan "parlamenter demokrasi" görüntüsünün bozuluyor olmasıdır. Kaldı ki, dalaşmanın tepe noktasında bile, düzenin ihtiyaç duyduğu yasal düzenlemeler bugün parlamentoda gerekli oy çoğunluğu ile yapılabiliyor. (Buna en son örnek, hükümet krizinin tepe noktasında, cezaevlerine yönelik saldırının gerektirdiği bazı düzenlemelerin bizzat RP'nin de desteği ile yapılmış olmasıdır.)

Tüm bunlar, burjuva politika sahnesindeki krizin önemini elbette azaltmıyor. Düzen partilerinin, kitleler önünde, birbirlerinin hırsızlığına ve yolsuzluğuna ilişkin olarak dosyalara dayalı tanıklığının politik önemi küçümsenemez. Bu, düzen payına büyük bir zaafiyet göstergesidir. Ortadaki durum ve bu arada ortaya dökülenler, düzenin teşhiri için son derece önemli bir malzeme oluşturmaktadır. Pisliğin bir tarafını da Refah Partisi'nin tutuyor ve temsil ediyor olması ayrıca önemlidir. Sisteme demagojik muhalefetiyle emekçi kitlelerin önemli bir kesiminden oy alan, sistemdeki kokuşmuşluğu geleneksel değerler temelinde bugüne kadar başarıyla istismar eden bu partinin boğazına kadar aynı batağın içinde olduğunu kitlelere gösterebilmek şimdi çok daha kolaydır.

Öte yandan, düzenin genel işleyişi içindeki rolleri ne kadar biçimsel olursa olsun, parlamento ve politik partilerin bugünkü çöküntüsü, düzenin genel krizini ağırlaştıran, sıkıntıları artıran bir etkide bulunmaktadır. Hükümetin çökmesi ve yeni durumda RP'siz bir hükümet seçeneğinin neredeyse olanaksız görünmesi, mevcut krize yeni boyutlar ekleyecektir.

EKİM

1 Mayıs çalışmasının deneyimleri ışığında

Siyasal faaliyetimizin bazı sorunları

Bugün Türkiye'de siyasal süreçlerin kaderi, işçi sınıfının ortaya koyacağı tutuma, sınıf hareketinin siyasal mücadele alanına etkin bir güç olarak çıkmasına, oynayacağı öncü devrimci role dayanmış bulunmaktadır. İşçi sınıfı cephesindeki gelişmeler ise devrimci sınıf önderliğinin yaratılması sorununa bağlanmıştır. Dolayısıyla sınıfın devrimci önderliğini varedebilmek, bugünkü sorumluluklarımız içinde en başta gelenidir. Herşey bu acil ve yakıcı göreve tabidir. 1 Mayıs öncesi faaliyetin deneyim ve derslerine bu çerçevede yaklaşılmalıdır.

***

1 Mayıs öncesi faaliyetimiz esasta doğrudan fabrikalara yönelik olarak yürütüldü. Propaganda materyallerimiz öncelikle ve özellikle fabrikalara taşındı. Çok erken bir tarihte başlattığımız faaliyet sürecinde düzinelerce fabrikaya ulaşıldı. Bu yönüyle yürüttüğümüz çalışmayı perspektiflerimize uygun bir biçimde ele aldığımızı ve başarıyla tamamladığımızı rahatlıkla söyleyebiliriz. Güç ve imkanlarımızın en elverişsiz olduğu çalışma bölgelerinde dahi asgari bir başarı sağlayabildik.

Diğer devrimci grupların faaliyetlerine bu açıdan bakıldığında ise, durum hayli iç karartıcı görünmektedir. '75-80 döneminde işçi sınıfını revizyonist-reformist akımlara terk eden geleneksel devrimci hareket, bugün de sınıfa yabancılığını ve politik körlüğünü sürdürmektedir. Semt eksenli bir siyasal pratikle '80 öncesini olduğu gibi tekrarlamaktadır.

Proleter kitlelere dönük siyasal çalışma alanının reformist mihraklara bırakıldığı bir dönemde, biz komünistlerin sorumlulukları daha da ağırlaşmaktadır. Sınıf kitleleri içinde yürüteceğimiz devrimci çalışmanın önemi bir kat daha artmaktadır. İşçi sınıfının reformist mihraklarca bir kez daha devrimcilik, marksizm ve sosyalistlik adına baştan çıkartılmasının önüne geçmek yakıcı görevi tümüyle komünistlerin omuzlarındadır. 1 Mayıs çalışmalarının deneyimlerine bu açıdan yaklaşmalı, önümüzdeki sürece bu bilinçle yüklenmeliyiz.

Bugün sınıf hareketi saflarında tepki ve hoşnutsuzluk dipden dibe birikmektedir. Bu ise işçi sınıfını siyasal faaliyete ve etkilenmeye daha açık bir hale getirmektedir. Bugün işçi sınıfı siyasal faaliyete ve etkilenmeye açıktır. Düzinelerce fabrika servisinde gerçekleştirdiğimiz dağıtım ve ajitasyon çalışmasına gösterilen ilgi, 1 Mayıs faaliyetlerimiz sırasında yaşadığımız bir çok deneyim bunu kanıtlamaktadır. Düzenin "terörist" fobisi yaratmaya çalıştığı, şoven milliyetçiliğin tırmandırıldığı ve düzenin değirmenine su taşıyan sosyal-reformistlerin devrimcilere dönük karalama çabalarını yoğunlaştırdığı bir dönemden geçiyoruz. Buna rağmen, faaliyetlerimiz boyunca, bir-iki önemsiz istisna dışında, herhangi bir olumsuz tepkiyle karşılaşmadık. Bir çok fabrika ve işletmede, ilginin de ötesinde, devrimci faaliyet doğrudan sahiplenilmektedir. Devrimci çalışmaya ilgisiz davranan işçiler yine işçiler tarafından uyarılılabilmektedir, vb...

Artık önümüzde yürüttüğümüz faaliyeti özgülleştirerek sürdürmek ve sonuçlarını toparlamak görevi duruyor. Bu noktada, birimlere ilişkin saptanmış hedeflere yoğunlaşmak tayin edici bir önem taşıyor. Soyut değil, tümüyle somut planlara dayandırılmış, maddi hedeflerdir burada sözü edilen. Bu sözgelimi bir fabrikada direniş ya da dayanışma eylemi örgütlemek hedefi olabilir. Örneğin, tekstil sektöründe eş zamanlı gelişen sendikalaşma faaliyetine yönelen saldırılar karşısında eş zamanlı direnişlere önderlik etmek hedefi olabilir. Ya da, fabrikalara dönük olarak belli politik ya da özgün sorunlar çerçevesinde kitlesel ya da grupsal toplantılar düzenlemek, grev, direniş vb. eylemlilikler için dayanışma ziyaretleri örgütlemek somut hedefler olarak saptanabilir.

Faaliyetimizi mutlaka araçları üzerinden somutlamalıyız. Haftada ya da en azından 15 günde bir hedeflediğimiz birimlere yönelik bildiriler hazırlamalıyız. Fabrika işçilerine

dönük olarak hazırlanmış işlevsel propaganda broşürlerini yaygın bir biçimde kullanmalıyız. Önümüze yayın ilişkilerini artırmak doğrultusunda somut hedefler koymalıyız. Belli zaman dilimleri içinde kitle ve çevre ilişkilerimizi iki-üç ya da beş kat artırmak bir başka somut hedefimiz olabilmeli. Öncü ve ileri işçilerle çok özel bir tarzda ilgilenmeli, onları bir an önce kadrolaştırmak doğrultusunda etkin bir çaba içine girmeliyiz. Bu çerçevede konulmuş ve partileşme hedefine bağlanmış dönemsel hedefler üzerinden, çalışmamızı her adımda gözden geçirmeli ve sorgulamalıyız.

***

Komünistler 1 Mayıs gösterilerinde kendi açılarından anlamlı bir kitlesel katılım gerçekleştirdiler. Alana taşıdığımız kitlenin önemli bir bölümü işçi ve emekçilerden oluşuyordu. Ancak bu, sözkonusu "kitlesellik"in bir göreciliği ifade ettiği ve geniş sınıf kitleleriyle kıyaslandığında henüz işin başında olduğumuz gerçeğinin üstünü örtmemelidir. Öte yandan, daha bir yıl önce, Mart '95'de "sınıf ve kitle dışı dar kadro örgütü" tanımlaması yaptığımız da unutulmamalıdır.

Yaşadığımız gelişmeye rağmen, sorunu esas yönüyle çözdüğümüzden sözedemeyiz. Mevcut kitle ilişkilerimizin ağırlıklı olarak işçi ve emekçilerden oluşması kuşkusuz ki büyük bir önem taşımaktadır. Fakat halihazırda dağınık ve şekilsiz ilişkilerdir bunlar. Birimlere oturtulmuş bir çalışmanın, fabrikalarda kökleştirilmiş bir örgütsel faaliyetin unsurları olarak henüz değerlendirilememektedirler.

Oysa kitle ilişkilerinde genişlemenin ve bu ilişkileri kalıcılaştırılmasının gerçek zemini fabrikalardır. Sorunun gerçek ve kalıcı çözümü de bu zeminde olacaktır. 1 Mayıs faaliyetlerimizin sonuçları bu alandaki zayıflığımızı bir kez daha ortaya koymuştur. Bir dizi fabrikadaki ilişkimizin 1 Mayıs gösterilerinde bizimle değil de sendikalarıyla, sosyal çervelerinin de etkisiyle HADEP ya da reformist-liberal grup ve çevrelerle yürümüş olmaları, bununla ilgilidir.

Bu durum bir ölçüde doğal karşılanabilir. Ulusal sorun faktörü, sosyal çevre etkeni, düzenin devrimci örgütlere dönük özel politikasının yığınlarda yarattığı psikoloji, komünist çalışmanın yeniliği ve zayıflıkları ile birleştiği ölçüde, bu sonuç şaşırtıcı değildir. Fakat bu durum çalışmamızın sorunları ve ilişkilerimizin düzeyi konusunda açık bir fikir vermektedir.

Siyasal faaliyetimizin henüz birimler temeline oturmaması ve bu temel üzerinde anlamlı bir kitleselliğin sağlanamamış olması sorunu üzerinde önemle durmak zorundayız. Siyasal ve örgütsel çalışmamızın en yakıcı sorunlardan biri olan bu durumu ivedilikle değerlendirmeli ve gerekli tedbirleri almalıyız.

Bu tedbirlerden birincisi birim faaliyetlerinin oturtulmasıdır. İkincisi, temel mahalli organların tüm güç, yetenek ve kapasiteleriyle bu alana yüklenmesidir. "Dağınık ve şekilsiz" diye tanımlanan ilişkileri kuşkusuz ki terketmemeliyiz. Ancak zaman ve enerjinin önceliklere göre yoğunlaştırılması için de her türlü önlemi almalıyız. Çalışmayı birimlerdeki hedefler üzerinden sorgulamalı ve denetlemeliyiz. Semtlerdeki değişik katmanlar, "marjinal" kesimler içerisindeki ilişkilerimize dönük ise ek tedbirler alma yoluna gitmeliyiz.

Üçüncüsü, yanlızca fabrikalara dönük olarak, her bakımdan donanımlı dağıtım gruplarının oluşturulmasıdır. Sorunun bu tarz çözümü temel çalışma organlarına asli görevlerine yoğunlaşma imkanı verecektir. Öte yandan ise dağıtımı yanlızca pratik bir iş olarak değil, siyasal bir görev olarak ele almalıyız. Faaliyetlerimizde sözlü propaganda ve ajitasyonu daha yaygın kullanmalı ve bu alanda yetkinleşmek için özel bir çaba harcamalıyız.

Dördüncüsü, fabrika işçileri ve özellikle de onun öncü ileri kesimleriyle özel bir ilişki geliştirebilmektir. Bu çalışmamızda aksayan en ciddi sorunlardan biridir. Bu sorunun taşıdığı önemin sürekli vurgulanmasına rağmen, bunun hakkı henüz pratikte yeterince verilememektedir. İşçileri çok değişik alanlardan kuşatmak, hala da örgütsel çalışmanın en zayıf yanıdır. Dar ve mekanik bakışaçısı aşılamadığı içindir ki, bu çalışma örgütsel randevu, yayın vermek, dönem dönem öteki materyalleri ulaştırmak sınırlarının dışına çoğu kere taşınamamaktadır. Oysa, taban çalışmasını derinleştirmenin çok değişik yol ve yöntemi vardır. Ev ziyaretleri, sendikalar, semt mekanları, dernekler, kahveler, sohbet toplantıları, geceler, geziler, vb., tüm bunları etkin bir biçimde kullanmayı başarabilmeliyiz.

Bu soruna bağlı olarak, daha önce de sorduğumuz bazı soruları yinelemekte yarar var. Yoldaşlarımız, özellikle de organ üyesi yoldaşlarımız zamanlarının ne kadarını işçi

ilişkileriyle geçiriyorlar? Kaç gün ya da gece ilişkilerinin evlerinde kalıyorlar? Böylesi kaç ilişkiye sahipler? Yoldaşlarımız kendi pratiklerine, işçilerle kurdukları ilişkilerin düzeyine bu gözle bakabilmelidirler.

Beşincisi, çalışmanın verimli organ toplantıları üzerinden planlanması, görevlendirmenin gerçekleştirilmesi ve her bir yoldaşın sorumlulukla görev alanında yoğunlaşmasıdır. Çalışma tarzının oturtulması kapsamındaki bu sorun 1 Mayıs öncesi örgüt birimlerimizde ayrıntılı bir biçimde tartışıldı. Fakat görülmektedir ki, "alışkanlıkların gücü en korkunç güçtür" sözü boşuna söylenmemiştir. Bazı alanlardaki yoldaşlarımız, iç trafiği azaltmak, görev alanları ve ilişkileri üzerinde yoğunlaşmak yerine tuhaf bir biçimde iç trafiği artırmaya eğilim duyabilmektedirler. Bir kısmı bireysel inisiyatif üzerinden aşılabilecek sorunları iç trafiği yoğunlaştırarak çözmeye çalışmaktadırlar. Tüm bunlar, görevleri ele alıştaki kavrayış zayıflığını ortaya koymakta, bu temelden beslenen işsizliğin örtülmesinden başka bir anlama gelmemektedir. Örgüt-parti çalışması değil, dar çevre çalışmasıdır bu.

***

Faaliyetten sonuç almak, faaliyetin niteliği ile ilgili bir sorun olduğu kadar temposu ve sürekliliği ile de bağlantılıdır. 1 Mayıs'a katılım üzerinden "zevahiri kurtarmak" komünistlerin tutumu değildir. Sınıf kitlelerine yönelik etkin bir politik faaliyet yürütmek, yığınları bilinçlendirmek, örgütlemek, harekete geçirmek ve mücadelede ısrar göstermek... Tüm bunlar temelde ideolojik-sınıfsal perspektiflerdeki açıklıkla ve devrimci irade sorunuyla doğrudan ilgilidir. Siyasal faaliyetin sürekliliğine bu gözle de bakmalı, önümüzdeki dönemde görevlerimize bu sorumlulukla yüklenmeliyiz.

Sınıf çalışmasının sorunları

İşçi çalışmasında somut başarının bazı basit, fakat temel önemde gerekleri vardır.

Herşeyden önce, çalışmada süreklilik, sonuca gitmede ısrar, güçlükleri aşmada kararlılık gereklidir. Bölük pörçük, sistemsiz, sonuç almayı katı bir kararlılıkla gözetmeyen bir çalışmanın bir başarı sağlamayacağını, işçilere güven vermeyeceğini, etkisi çabuk kaybolan bir esintiden ibaret kalacağını belirtmek bile gereksizdir.

İkinci olarak, militan, sarsıcı ve bu çerçevede politik güven veren bir müdahale tarzı izlemek gereklidir. İşçiler kendi çıkarlarını savunmadaki kararlılığımızı militan tarzımız üzerinden somut olarak görmeli, buna pratikte inanabilmelidirler. Böyle bir çalışma ise somut riskler almadan, gerekli durumlarda somut bedeller ödemeden olanaksızdır.

Üçüncüsü, militan ve sarsıcı bir müdahalenin ancak politik bir güç/örgüt kimliği sergileyerek, bu genel kimliği işçilere somut biçimde hissettirerek başarabileceğimizi unutmamalıyız. İşçiler karşılarında tek tek ya da grup halinde komünist militanlar değil, bir politik güç/örgüt görüp hissedebilmelidirler. Politik örgüt kimliğimiz belirgin biçimde öne çıkmalıdır. Bu temel önemde bir güven faktörüdür.

Dördüncüsü, fabrika, sendika ve işçi platformları üzerinden yapacağımız bir müdahaleyi, mutlaka işçi evleri ve seçilmiş birimlerle içiçe işçi semtleri üzerinden yapacağımız çalışmayla doğru bir biçimde birleştirmeliyiz. İşçi evleri, işçi kahveleri, işçilerin gidip geldiği kültür ve dayanışma dernekleri, işçi gezileri, şu veya bu vesile ile oluşan işçi platformları, tüm bunlar ve benzerleri, bizim için vazgeçilmez çalışma zeminleridir ve fabrikaya ulaşabilmemizin önemli kanallarıdır.

Beşincisi, genel sosyalist ve devrimci propaganda-ajitasyonun her zamanki vazgeçilmez hayati önemi ve yararı ne olursa olsun, sınıf hareketine ancak somut sorunlar ve ihtiyaçlardan hareketle başarılı bir müdahale gerçekleştirebileceğimizi gözönünde bulundurmak zorundayız. Kendi başına soyut ve genel sorunlar üzerinden süren bir propaganda ve teşhir faaliyetiyle mesafe alamayacağımızı hiçbir biçimde unutmamalıyız.

Altıncısı, çalışmada legal ve illegal her türlü araç ve yöntemi birarada kullanmakta ustalaşmalıyız. Bunun yanısıra, aynı birim ve alana illegal örgüt cephesinden yapılan müdahaleyi mutlaka paralel biçimde açık alan üzerinden gelişen bir müdahale ile de birleştirmek zorundayız. Bu bütünleşme başarıyı görülmemiş ölçüde kolaylaştırır ve illegal örgüt çalışmasına büyük bir manevra sahası açar.

Ekim, Sınıf Çalışmasının Bazı Sorunları, başyazı, sayı:125, 15 Temmuz '95

Bazı çalışma bölgelerinde 1 Mayıs faaliyetlerimiz

ANKARA:

1 Mayıs çalışmasını bir ay önce başlattık. Önceden planladığımız gibi fabrikalara, fabrika çevre ve güzergahlarına, ağırlıklı olarak işçilerin oturduğu semtlere ve şehir merkezlerine yoğunlaştık. Buralara dönük afiş, bildiri, duvar yazıları gibi araçlara dayanan illegal bir faaliyet yürüttük. Bine yakın değişik çeşit afiş ve binlerce adet merkezi bildiri ile tekstil çağrı bildirisi kullanıldı. Dikmen'de Üçevler ve İlker; Mamak'ta Boğaziçi, Nato Yolu, Bostancık; Batıkent'te işçi blokları, Ostim; Yenimahalle'de Şentepe afiş ve bildirilerimizle donatıldı. Ayrıca kent merkezine inen çeşitli yol güzergahları da afişlenen bölgeler arasındaydı. Banliyö tren güzergahına ise yazılamalar yapıldı ve istasyonlar afişlendi.

Komünistler olarak illegal cepheden yürüttüğümüz 1 Mayıs hazırlık çalışmaları başarılı bir tarzda açık alan üzerinden de tamamlandı. Diğer devrimci gruplar ise ciddi bir önhazırlık dönemi yaşamadılar. Özellikle devrimci propaganda çok sınırlı kaldı. Tek tük istisnalar dışında illegal materyallerle faaliyet yürütülmedi.

Genel propaganda faaliyetimizde gösterdiğimiz aynı başarıyı kitle çalışmasında sergileyemedik. Hatırı sayılır ölçüde kitle ilişkilerine ulaşmamıza rağmen, onları yeterince 1 Mayıs'a sevkedemedik.

Alanda altı EKİM imzalı ve iki KB imzalı pankartla yerimizi aldık. 10-12 bin kişilik kitle içinde İP, ÖDP ve EP'in oluşturduğu reformist cephe belirgin bir ağırlığa sahipti. Devrimci güçlerin dağınıklığı ise sendika bürokrasisine ve reformizme kitleye kendi rengini verme olanağını vermiştir. Sendikaların ve çeşitli partilerin konuşmalarından sonra diğer devrimci kortejlerle birlikte Tandoğan'dan Sıhhiye'ye yürüyüşe geçildi. Yürüyüş güzergahına büyükçe EKİM ibareli bir pankart astık. Bu arada polis saldırısına uğradık. Militan bir tarzda polisle çatışılarak iki yoldaşımız düşmanın elinden alındı. Düşman çareyi kaçmakta buldu.

Kortejimize mitingin başından sonuna dek militan bir ruh ve coşku hakim olmuştur.

İZMİR:

İzmir'de geçen yıllara nazaran daha kapsamlı ve yaygın bir 1 Mayıs ön çalışması yapıldı. Ne var ki afiş-bildiri gibi faaliyetlerin esas ağırlığı ÖDP, EP, İP gibi reformistler tarafından yürütüldü. Devrimci grup ve örgütler ise legal çalışmaya yoğunlaşıp, illegal faaliyeti geri plana ittiler.

Ekimci komünistler olarak bir önceki seneye oranla daha kapsamlı bir ön faaliyet yürüttük. Bir takım başka görevlendirmeler nedeniyle tüm yoldaşlarımızı 1 Mayıs çalışmalarına katmamamıza rağmen, hedeflediğimiz ön çalışmayı başarıyla tamamladık. İllegal cepheden yüzlerce afiş ve binlerce bildiri dağıttık. Ulaştığımız fabrikalar: DYO-Sümerbank, Çiğli Organize Sanayi, İzmir Pamuk Mensucat ve Basma Sanayi, semtler ise: Çiğli, Güzeltepe, Yamanlar, Cumhuriyet, Kadifekaya, Gültepe ve Altındağ oldular. Açık alan üzerinden aynı hedeflere dönük illegal faaliyeti tamamlayan bir afiş ve bildiri çalışması gerçekleştirdi.

İki fabrika dağıtımı sırasında kısa ajitasyon konuşmaları yaptık. Semt çalışmasında bire bir ilişki kurmaya, bildiri dağıtımını propaganda çalışmasıyla birleştirmeye özen gösterdik. Tüm gözlemlerimiz, fabrikalarda giderek artan bir ilgiyle karşılandığımızı ortaya koymaktadır. Bunun pek çok açıdan yeniden değerlendirilmesi gerekiyor. Artık genel faaliyetleri özgün müdahale pratikleriyle birleştirme aşamasındayız.

Sonuç olarak, İzmir 1 Mayıs'ı reformizm ve sendikal bürokrasinin başını çektiği, devrimci güçlerin ise yetersiz bir etkinlik kurduğu bir kutlama olarak gerçekleşti.

Komünistler ve diğer devrimci gruplar alana polisle çatışarak girdiler. Polisle dişe diş çatışan yoldaşlarımızın bir çoğu yaralandı. Fakat yükselttiğimiz militan ruh, devrimci

coşku ve sloganlarımızdaki güç tüm gösteri boyunca kortejimize damgasını vurdu. Ekimci komünistler 1 Mayıs'a EKİM imzalı "Sınıfa karşı sınıf! Düzene karşı devrim! Kapitalizme karşı Sosyalizm!" pankartı altında katıldılar. Bunun yanısıra "Özgürlük, Devrim, Sosyalizm!" Ekim Gençliği ve iki çeşit Kızıl Bayrak imzalı pankartı açıldı. Esas eksikliğimiz ise çevre ilişkilerimizi yeterince değerlendirememek olarak alana da yansıdı.

ANTAKYA:

1 Mayıs'ı ilimizde yoğun bir ön faaliyet ile karşıladık. Propaganda araçlarımızı Armutlu, Elektrik ve Gazi mahallesi, Turunçlu ve Küçük Dalyan beldeleri, Yeni Sanayi ve Serinyol'daki öğrenci yurduna ulaştırabildik. Yüzü aşkın illegal afiş ve yüzlerce bildirinin yanısıra, özellikle liselere dönük yoğun bir kuşlama faaliyeti gerçekleştirdik.

Geçen yıllardan farklı olarak bu sene Antakya'da bazı devrimci hareketlerin çalışmaları oldu. Ancak, Emeğin Kurtuluşu Kurultayı pankartı altında 10-15 insanla gerçekleştirilen korsan sayılmazsa, Antakya'da 1 Mayıs gösterisi gerçekleşmedi.

Ekimci Komünistler olarak Mersin 1 Mayıs'ına katıldık. Alana katabildiğimiz kitlenin 8-10 insanla sınırlı kalmasında Mersin'in uzak olmasının belirgin bir payı oldu. Daha yakın bir yerde katılımı iki katına çıkartabilirdik.

GEBZE:

1 Mayıs dönemi siyasal faaliyetlerimiz açısından özel bir yoğunlaşma süreci olarak yaşandı. Genel propaganda faaliyetini etkin bir kitle çalışmasıyla birleştirmek perspektifiyle hareket ettik.

3 ayrı çalışma grubu oluşturarak Güzeltepe, Mudurnutepe, Emek mahalesi, Gaziler, Dilovası, Diliskelesi gibi işçi-emekçi semtlerini, ayrıca fabrika çevrelerini, kent merkezlerini, tren güzergahlarını ve E-5'i afiş ve yazılamalarla donattık. Çayırova Cam, Ferro Döküm, Çolakoğlu Metalurji, Gorbon Işıl gibi fabrikalara, Tuzla özel tersanelere ve işçi servislerinin yoğun olarak kalktığı Akse Sapağına bildirilerimizle ulaştık. Çayırova Cam servisinde yaptığımız propaganda konuşması işçiler tarafından ilgiyle dinlendi.

Kitle ilişkilerimizi eyleme seferber etmek doğrultusunda yaptığımız çalışmalar sonucunda elden gazete ulaştırdığımız insanların çeperindeki yeni ilişkilere ulaştık, kimilerinin evlerine konuk olduk. Pratik faaliyet sırasında işçi ve emekçilerle birebir ilişkiler kurmaya ve onları 1 Mayıs'a katılma noktasında ikna etmeye çalıştık. 1 Mayıs ön faaliyetinin bir parçası olarak düzenlediğimiz gezi ise havanın kötü olması nedeniyle gerçekleşemedi.

Gebze'de yıllardır yürüttüğümüz ısrarlı çalışmanın da sonucunda oluşan politik etkinliğimize rağmen, alana istediğimiz orandaki bir kitleyi taşıyamadığımız bir gerçektir. Bunun değişik nedenleri irdelenmelidir. Gebze'de düzenin estirdiği terörün ulaştığımız kitleler üzerinde de etkili olduğu, devrimci faaliyette soğuk bir bakışı beslediği, bu zemin üzerinden ise reformistlerin kolayca boy verdiği gözlemlerimiz arasındadır. Diğer yandan bu gerçek, siyasal sınıf çalışmasında halen daha ciddi eksikliklerimizin olduğunu ortaya koyuyor. Önümüzdeki dönemde tüm enerjimizi siyasal sınıf faaliyetinde yetkinleşmek, yetersizlikleri aşmak ve işçi ilişkilerinde sıçramalı bir mesafe katetmek doğrultusunda yoğunlaştırmalıyız.

SEFAKÖY:

1 Mayıs'ı burjuvaziyle kavga ve hesaplaşma gününe dönüştürmek için planlı, etkin bir siyasal hazırlık çalışması örgütledik. Newroz çalışmasıyla birleştirdiğimiz ve Nisan ayı ortalarına dek sürdürdüğümüz siyasal propaganda-ajitasyon ve örgütlenme faaliyeti, düşmana tek bir kayıp verilmeden başarıyla tamamlandı.

Daha Mart ayı sonlarında, 20 kişiyi aşan bir katılımla gerçekleşen Tekstil işçileri toplantısında 1 Mayıs'ı gündeme aldık. Toplantıda 1 Mayıs propagandası yaparak, fabrikalarda ve işçiler arasında gerekli hazırlıkların yapılması doğrultusunda çağrı yaptık.

4 bin adet merkezi bildiri, başta faaliyet yürüttüğümüz temel fabrikalar olmak üzere onlarca tekstil atölyesine, işçilerin iş çıkışlarında, fabrika önlerinde militan dağıtım sonucunda sınıfa ulaştırıldı. Yine M.Akif, İnönü Mahallesi, Esenyurt, Yenibosna, İkitelli

vb. gibi işçi-emekçi semtlerinde ve işçilerin gittiği kahvelere militan dağıtım gerçekleştirildi. Aynı bildiri Kadıköy'de düzenlenen "Barış Miting"inde de yoğun bir tarzda dağıtıldı. Kampanya sırasında bin adet afiş, başta fabrika çevreleri ve güzergahları, emekçi semtlerinin merkezi caddeleri ve E-5 olmak üzere hedeflediğimiz alanlarda tüketildi. Ayrıca buralarda yaygın yazılamalar yapıldı. Kundura işçilerinin Beyoğlu Deri-İş'teki 20 kişilik toplantısına katılarak, 1 Mayıs'a ilişkin propaganda konuşması yaptık. İşçilere 1 Mayıs'a komünist saflarda katılmak doğrultusunda çağrıda bulunduk.

Yürüttüğümüz siyasal faaliyette tüm alt ilişkileri seferber etmemize rağmen, bunu istenen düzeyde bir kitle çalışmasıyla birleştirilebildiğimiz söylenemez. 1 Mayıs'a anlamlı bir kitle taşımamıza rağmen, hedefimize ulaşamadık. Ne var ki daha şimdiden 1 Mayıs'ta hareket olarak ortaya koyduğumuz performansın kitle ilişkilerimizi son derece olumlu bir tarzda etkilediğini söylemek mümkündür.

İzmir'de 1 Mayıs

İzmir'de gerçekleşen 1 Mayıs kutlamasının ortaya çıkarttığı üç önemli sonuç var. Birincisi; üst aratmadan alana girme kararı alan devrimci güçlerin İzmir'de „yumuşak gösteri" havasını kırmaya yönelik girişimidir. İkincisi; Türk-İş, DİSK ve Hak-İş sendikalarının bilinçli politika sonucu alana çok sınırlı bir işçi kitlesinin taşınmasıdır. Üçüncüsü; devrimci grupların gerek kitlesellik, gerek inisiyatif yönünden geçmişe oranla gelişme kaydedememişken, asıl kitlesel katılımın reformist-legalist partilerin pankartları arkasında gerçekleşmesidir. Mitinge bu kesimlerin ruh hali, gösterişçi-reklamcı tutumları ve düzen-içi sloganlarının hakim olabilmesidir.

Bu üç sonucu ayrıntılandırmadan önce, 1 Mayıs öncesi çalışmalara değinmekte fayda var. Etkin bir ön çalışma örgütleyen Ekimci komünistler dışında, illegal cepheden yürütülen 1 Mayıs faaliyetleri son derece cılız ve sınıfı hedeflemekten oldukça uzak kalmıştır. Devrimci yapılar 1 Mayıs ön faaliyetini esas olarak legal alandan yürüttüler. Ne var ki legal propaganda araçlarını 1 Mayıs'a hazırlık doğrultusunda gerçekten etkili bir tarzda devreye sokan güçler reformistler oldular.

***

1. Devrimci-Sosyalist Dergiler Platformunun üst aratmadan alana girme kararı alması, İzmir'de de sertleşen sınıf mücadelesine denk düşen olumlu bir karardı. Ne var ki, bu kararın uygulanmasında belirgin zaaflar yaşandı. Herşeyden önce üst aratmama tavrı kitleye maledilememiştir. Bu tutum devrimcileri kitlelerden yalıtmıştır. Aratmama kararlılığını taşıyacak ve çatışacak yeterli bir kitle katılımının sağlanamaması diğer bir zaaf noktasıdır. Devrimci yapılar vaadettikleri abartılı kitlelere ulaşamadılar. Sonucunda 800-1000 kişilik kararlı bir kitle iki kez polisle militanca çarpışma cesareti gösterdi, ancak sayısal olarak kendilerinden daha güçlü olan barikatı aşamadı.Yenilginin asıl nedeni ise barikatın öteki yanındaki kitlenin çatışmaya aktif destek veremeyişi oldu.

Sonuç olarak İzmir'de buz henüz kırılmış değil. Ancak 9 Mart ve 1 Mayıs girişimleri olumludur. Devrimci güçler, militan bir kararlılığı kitleye maletme perspektifiyle hareket ederek, reformistlerin ve polislerin devrimcileri kitleden yalıtma girişimlerini boşa çıkararak ve daha iyi bir hazırlık yaparak önümüzdeki dönemde düşman barikatlarını aşabileceklerdir.

2. Alanda 25-30 bine yaklaşan bir insan kitlesi toplanmasına rağmen, sendika pankartları altında yürüyen işçi sayısı 5 bini geçmedi. 1995 1 Mayıs'ında işçi katılımı 15-20 bin arasında iken bu sayı neden düştü?

Açık konulacaksa, sendika ağaları sinsi politikalarını hayata geçirmede başarılı oldular. Hiç bir sendika bağımsız bir ön çalışma yürütmedi. Hiç bir işyeri temsilcisi, ya da işkolu 1 Mayıs'a yönelik bir çağrı çıkarmadı, broşür, afiş vb. gibi etkinliklerde bulunmadı. Kamu hareketindeki canlanmaya, önündeki eylem takvimine rağmen KESK de geçen yılki katılımını aşan bir performans göstermedi. Sendika bürokrasinin tutumuna uyum sağlamada zorluk çekmedi.

Komünistler olarak, özellikle de işçi yoldaşlarımız aracılığıyla bu doğrultuda bir teşhir çalışması yürütmemize rağmen, henüz sendika bürokrasinin oyunlarını boşa çıkaracak bir etkinlik düzeyine erişemedik.

3. Bu yılki 1 Mayıs'ta reformistler kitlesel bir güç gösterisi yapma çabası içindeydiler. En geniş katılım (6-7 bin) HADEP pankartları altında gerçekleşti. Onu ÖDP (4 bin), EP (3-4 bin) ve İP (2-3 bin) izliyordu.

Gösteri boyunca onları bir tek şey ilgilendiriyordu: İçi boş bir koflukta da olsa reklam gösterilerini kazasız belasız bitirmek, bunun üzerinden parsa toplamak.

İP, Türk bayrağını taşıma onursuzluğunu bir kez daha gösterdi. Komünistlerin ve diğer devrimci güçlerin kortejlerinden yükselen sloganlar suratlarında bir tokat gibi patladı: "Katil Devletin Bayrağını İndir!", "Kızıl Bayrak yukarı daha daha yukarı!" ... Bir süre şaşkınlıkla -belki de bir parça utançla- seslerini kesmek zorunda kaldılar.

***

Sonuç olarak; İzmir, işçilerin ve komünistlerin damgasını vurduğu bir 1 Mayıs yaşayamadı. Reformizm ve sendika bürokrasisi 1 Mayıs'ı büyük oranda kendi etkinlikleri altına almayı başardılar. Devrimci güçler militan bir tutum sergilemelerine rağmen, İzmir 1 Mayıs'ına hakim olamadılar. Geleneksel gruplar bir kez daha sınıf dışı, küçük burjuva, popülist yaklaşımları aşamadıklarını ortaya serdiler.

Tüm bu zaaflar komünistlerin devrimci siyasal sınıf çalışması alanındaki sorumluluklarının altını çizmektedir. Bu alandaki ısrarlı çabalarımızı hiç bir biçimde abartmamalı, yetersizliklerimizi hızla aşmalı, tüm enerji ve gücümüzü sınıfın devrimci önderlik ihtiyacına yanıt vermek üzere yoğunlaştırmalıyız.

K.ERHAN

Yurtdışında 1 Mayıs faaliyetleri

(...)

EKİM Yurdışı Örgütü olarak, yukarıda kısaca ifade ettiğimiz nesnel toplumsal ve siyasal olguların ışığında 1 Mayıs faaliyetlerimize başladık. "Sermayenin Saldırılarına Karşı Mücadele Alanlarına!" şiarının yer aldığı kızıl bayraklı 1 Mayıs afişimiz, binlerce pulumuz, Türkçe ve değişik ülkelerin dillerine çevrilmiş bildirilerimizle etkin bir siyasal faaliyet yürüttük. Afiş ve pullarımız Avrupa'nın büyük ve küçük bir çok kentinde sokakları ve fabrika çevrelerini donatmıştı. Bildirilerimizi 1 Mayıs öncesinde özellikle fabrikalara olmak üzere yaygın olarak dağıttık. 1 Mayıs'ta Avrupa'nın bütün büyük kentlerinde (Berlik, Köln, Dortmund, Wuppertal, Frankfurt, Stuttgart, Nürnberg, Paris, Rotterdam, Basel, Cenevre, Lugano vb.) geçen yıllara oranla daha kitlesel ve organize bir katılımla kendi kortejlerimizde kızıl bayraklarımız ve dövizlerimizle yürüyüş ve mitinglere katıldık. Ancak 1 Mayıs vesilesiyle siyasal faaliyetimizi sınıf eksenli ve fabrikalara dönük ısrarlı, hedefli, sistematik ve planlı bir faaliyet olarak tüm alanlarda sürdürdüğümüzü söylemek olanaklı değil. Yılların alışkanlıkları kırılamadığı sürece zaaflı bir siyasal pratik kaçınılmaz olacaktır. 1 Mayıs faaliyetlerimiz belli bir başarıyı ifade etse bile, pratik politikada, taktiklerde ve Avrupa'nın özgün süreçleri üzerinden somut bir içeriğe kavuşamadığı ölçüde etkisi sınırlı kalacaktır. 1 Mayıs'ta attığımız adımları daha kapsamlı bir tarzda geliştirmek için "Sınıfa karşı sınıf! Düzene karşı devrim! Kapitalizme karşı sosyalizm!" perspektifinin ışığında ısrarlı, kararlı, hedefli ve militan bir sosyalist siyasal faaliyet doğrultusunda mültecileşmeye, çürümeye ve statükoculuğa karşı militan sınıf devrimciliğini yaratmak kararlılığındayız.

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

EKİM ile partiye, parti ile devrime, devrim ile sosyalizme!

EKİM-YDK

1 Mayıs ve politik çalışma

Politik propaganda, teşhir, ajitasyon ve örgütlenme çalışması, devrimci bir örgütün / partinin her koşul altında, farklı yoğunluk ve biçimlerde de olsa, sürdürmek zorunda olduğu temel çalışmadır. İşçi-emekçi yığınları eyleme çekmek, eylem patlak verdiği yerde bunun önüne düşmek, bizzat eylemin içinde kitlelerin kendi deneyimlerinden öğrenmesinin önünü açmak, ve nihayet, devrimci kabarışı iktidar hedefine yöneltmek, silahlı bir işçi-emekçi ayaklanmasını örgütlemek, tüm bunlar politik propaganda-ajitasyon faaliyetiyle ayrılmaz bir bütün oluşturur. Devrimci her örgütün varlık nedenini, ezilen yığınları kendi ideolojik-politik düzeyine yükseltmek ve bundan aldığı güçle sınıfsız sömürüsüz bir dünyanın kuruluşu hedefi oluşturur.

Bilinç ile eylem arasında birbirini besleyen ve koşullayan çok sıkı bir bağ sözkonusudur. Devrimci faaliyet eylemi bilinçle hazırlama ve yoğurmanın, bilinci eylemle sıçratıp geliştirmenin adıdır.

"Eğer işçiler, hangi sınıfı hedef alıyor olursa olsun, her türlü zorbalık ve baskı, zor ve suistimal olayına tepki göstermeyi, hem de herhangi bir açıdan değil de sosyal-demokrat açıdan tepki göstermeyi öğrenememişlerse, işçi sınıfının bilinci gerçek bir politik bilinç olamaz. Eğer işçiler, somut ve ayrıca mutlaka güncel politik olaylar ve olgular temelinde diğer toplumsal sınıfların herbirini, entellektüel, moral ve politik yaşamlarının bütün tezahürleri içinde gözlemlemeyi öğrenemezlerse; nüfusun bütün sınıf, katman ve gruplarının yaşam ve faaliyetlerinin bütün yönlerinin materyalist tahlil ve materyalist değerlendirmesini pratikte uygulamayı öğrenmezlerse, işçi kitlelerinin bilinci gerçek bir sınıf bilinci olamaz." (Lenin, *Ne Yapmalı*))

Ve bu bilinç olmadan da ne burjuva iktidarı yıkılabilir, ne de sosyalist bir dünya kurulabilir. Fakat bu bilinç kendiliğinden oluşmadığı gibi, işçi ve emekçi yığınlara da kendiliğinden malolmaz. Devrimci sınıf bilincinin işçi yığınları için pratik bir gerçeklik haline gelmesi, uzun ve zorlu bir süreci, öncü komünist sınıf partisinin yoğun ve ısrarlı faaliyetini gerektirir. Çünkü; *"Egemen sınıfın düşünceleri, bütün çağlarda egemen düşüncelerdir. Başka bir deyişle, toplumun egemen maddi gücü olan sınıf, aynı zamanda egemen zihinsel güçtür. Maddi üretim araçlarını elinde bulunduran sınıf, aynı zamanda, zihinsel üretim araçlarını da emrinde bulundurur, bunlar o kadar birbirinin içine girmiş durumdadırlar ki, kendilerine zihinsel üretim araçları verilmeyenlerin düşünceleri de aynı zamanda bu egemen sınıfa bağımlıdır."* (K. Marx, *Alman İdeolojisi*, Sol Yayınları, s.70)

Egemen sınıfın ezilen sınıf üzerindeki bu düşünsel hakimiyeti, ancak siyasal çalışma ve müdahale içinde kırılabilir. Siyasal çalışmayla yığınlar mücadeleye çekilerek, mücadeleye çekilmiş ya da buna kendiliğinden girmiş yığınlar kendi mücadelelerinin öz deneyimleri ile eğitilerek, böylece egemen sınıfın düşünsel ve politik etki alanı dışına çıkmaları sağlanır.

***

Bu söylenenlerin ışığında 1 Mayıs öncesi süreçte devrimci hareketin pratiğine bakıldığında, bir yönüyle hayli güçlü, fakat bu güçlülüğün de ışığında, diğer yönüyle de hayli zayıf bir tabloyla karşılaşıyoruz.

Burada özellikle devrimci hareket üzerinde duruyoruz. Çünkü solun reformist kesimleri herşeyden önce taşıdıkları bilinç ile nesnel olarak kitleleri farklı bir kanaldan yeniden düzene bağlamanın aracı durumundadırlar. Faaliyetlerinin içeriği ve örgütlemeye çalıştıkları eylem biçimleri, bu işlevle kopmaz bağ içindedir. Gerek kavga günü 1 Mayıs'ı sol bir karnavala dönüştürme çabaları ve gerekse 1 Mayıs sonrası sendika bürokratlarıyla, demek oluyor ki dosdoğru düzenle paralel tutumları, bunun açık bir kanıtıdır. Diğer taraftan, kitle mücadelesinde sancılı da olsa yaşanan gelişme, bizzat düzenin kontrollü bir biçimde de olsa bu akımların önünü açmasına neden olmaktadır. Medya aracılığıyla verilen destek açıktır. Buna ek olarak, 1 Mayıs öncesinde devletin, devrimci örgütlerin afişlerine gözü dönmüş bir biçimde saldırırken, reformist kesimlere çok istemeden de olsa yol açması, söylediklerimizi anlaşılır kılacaktır. Bu akımların afiş ve bildiri çalışmalarını daha ziyade orta sınıfların ağırlıklı olduğu merkezi yerlere kaydırmaları, doğrudan kimlikleriyle ilgilidir. Elbette bu söylediklerimiz bu akımların etkinliğini küçümsemek için değildir. Çünkü ortada ciddi bir tehlike sözkonusudur. Bu reformist hainler nesnel

varlıklarıyla işçi sınıfının ileri kesimlerinin önünde bir barikattırlar.

Devrimci harekete gelince. Yasal periyodik dergiler ve kısmen afiş çalışması üzerinden yürütülen faaliyet dışta tutulursa (ki yasal dergilerin dağıtım düzeyi az çok bellidir), özellikle düzen ideolojisinin etkisindeki geniş işçi emekçi yığınlarına yönelik yazılı-sözlü ciddi bir propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyetinden sözetmek oldukça zordur. Devrimci örgütlerin 1 Mayıs alanına taşıdıkları onbinler, bunların ifade ettiği potansiyel güçler ve imkanlar üzerinden düşünüldüğünde, bu durum daha da rahatsız edicidir. Hele legal ve illegal araçların birlikte ve etkin kullanımı açısından, bu söylenenler iki kere geçerlidir.

Kuşkusuz bu yıl devrimci örgütler, 1 Mayıs'a etkin, kitlesel ve militan bir katılım için özel bir yoğunlaşma ile çalıştı. Nitekim bunun sonuçları da anlamlı bir tarzda alana yansımıştır. Fakat bu çalışmanın niteliğine bakıldığında, bunun daha ziyade varolan ilişkiler ve faaliyet yürütülen belli semtler üzerinden bir yoğunlaşma ile sınırlı olduğu görülür. Buna rağmen çabanın anlam ve önemi, genel planda devrimci siyasal mücadelenin gelişmesine yaptığı katkı tartışmasızdır. Devrimci 1 Mayıs'ın düzen cephesinde yarattığı sarsıntı ve dehşet, bunu sezerek önden hazırladığı provokasyon ve saldırılar, bunun açık bir göstergesidir.

Fakat aynı katkının geniş işçi-emekçi yığınlarına devrimci propaganda ve ajitasyonu taşımak, bunların önemli kesimlerinde bulunan önyargı, korku ve çarpıklıkları değiştirmek açısından sınırlılığı ise tartışmasızdır. Daha çok afiş çalışmasıyla ve kitlelerin bilincine ancak şöyle bir dokunmakla yetinilmiştir ön hazırlık sürecinde.

Çalışmanın eksenine işçi sınıfının oturmaması, belli semtlerle sınırlı bir faaliyetle yetinilmesi üzerinde çok özel bir şekilde durmak gerekmiyor. Bunun neden ve sonuçları üzerinde bir bütün olarak örgüt basınımız zaten yeterince yoğunlaşmıştır. Toplumun öncü ve sürükleyici olma konumuna ve yeteneğine sahip biricik sınıf olan işçi sınıfının enerjisini harekete geçirmek doğrultusunda ciddi bir çaba içine girilmemesi işin bir yanıdır. Fakat bununla da bağlantılı olan bir başka önemli nokta daha var. Fabrikalar her mezhepten, her ulustan, her cinsten, ilerisiyle gerisiyle her yaştan bir kitleyi barındırmaktadır. Kendini Kürt-Alevi semtlerinin kolaylıklarına kaptıran halkçı akımlar, bu farklılıkları devrimci sınıf kimliği içinde aşmanın güçlüklerinden de kaçmış oluyorlar. Peki bu durumda yanıtlanması gereken bazı sorular yok mudur? Semtlerde esası itibarıyla Alevi ve Kürt emekçi kesimlere sıkışmış faaliyetin sorunlarını ve Sünni-Türk kesimlerde bu sıkışmışlık üzerinde daha da azdırılan önyargıları nasıl aşacaktır Türkiye devrimi? Düzenin Sünni, Türk işçi emekçilerinin üzerindeki ideolojik-politik etkisi kırılmadan nasıl başarılacaktır devrimci iktidar yürüyüşü? Yazılı-sözlü etkin bir propaganda çabası geniş emekçi yığınları kucaklayamazsa, yaygın bir ajitasyon örgütlenemezse devrimci sınıf bilinci nasıl geliştirilebilecektir?

Sorular uzatılabilir, fakat sorun orta yerdedir ve açıktır. Türkiye'nin bir içsavaşa gittiği en kör gözler için dahi görülür hale gelmektedir. Bunun açık bilincine sahip sermaye iktidarı, bir taraftan terör aygıtlarını tahkim ederken, diğer taraftan toplumu sahte ayrımlar temelinde bölerek emek cephesini paralize etmeyi başarabilmektedir. İşçi sınıfının devrimci kimliği ile damgasını vurduğu emek-sermaye eksenindeki bir bölünmenin, kendisi için ölüm demek olduğunun bilincindedir. Bu durumda, emekçileri kendi içinde Alevi-Sünni, Türk-Kürt, dinci-lâik sahte ayrımlarıyla bölmek, başarabilirse, düzenin tek kurtuluşudur.

Devrimci örgütler, gösterdikleri bütün samimi fedakarlık, yiğitlik ve savaşçılığa rağmen, soruna proletaryanın devrimci iktidarı penceresinden bakamadıkları için, daha ziyade günlük başarılar peşindedirler. Kendi yapılarını büyütme kaygısı ve çabası içindedirler. Bu işin özünde açık bir iktidarsızlık göstergesidir, böyle anlaşılmak zorundadır.

Denilebilir ki, yalnızca Ekimci komünistler işçi sınıfını, fabrikaları temel alan legal-illegal bir propaganda-ajitasyon faaliyetini, güçleriyle kıyaslandığında, oldukça etkin bir biçimde yürütmüşlerdir. Komünistlerin örgütsel ve siyasal perspektifleri düşünüldüğünde, bu son derece anlaşılır bir durumdur. Türkiye'de devrimci süreçleri yerli yerine oturtmanın, tüm ezilenler cephesine proletaryanın devrimci önderliğini tesis etmenin yegane öznesi EKİM'dir.

İşçi sınıfını devrimcileştirme çabası içinde sınıfın öncüsünü komünist partisi olarak örgütleyeceğiz. EKİM işçi sınıfı şahsında gerçek toplumsal tabanına, işçi sınıfı ise EKİM'in inşa etme çabası içinde olduğu öncü parti şahsında kendi devrimci ideolojisine mutlaka kavuşacaktır. Buna tüm ruhumuzla inanıyoruz ve bunu günden güne büyüyen ve güçlenen devrimci pratiğimizle kanıtlayacağız.

K. CENK

1 Mayıs, düzen cephesi ve reformist sol

'96 1 Mayıs'ı devrimci coşkusu, görkemi ve kitleselliği ile düzen cephesinde gerçek bir sarsıntı yarattı. Bu, düzen temsilcilerinin açıklamalarında ve kirli savaş medyasının kan damlayan satırlarında bütün çıplaklığıyla ile kendisini dışa vurdu. Düzenin kolluk güçlerinin iğrenç katliam girişimlerine rağmen 1 Mayıs'ta sergilenen kararlılık ve mücadele azmi, onları iyiden iyiye çıldırttı. Aşağılık bir saldırı kampanyası yürütülerek, açıkça daha fazla kan dökülmemesi, hatta bir kitlesel katliam pahasına, neden devletin otoritesinin korunamadığı sorgulandı.

Sermaye düzeni, 1 Mayıs'taki planlı provokasyonla işçi sınıfına, emekçi kitlelere, gençliğe ve Kürt halkına karşı daha azgın bir saldırının zeminini döşemeye çalıştı. Fakat tüm bu çabalarına rağmen 1 Mayıs'ın devrimci bir mücadele günü olarak kutlanmasını engelleyemedi. Üstlerine yağan kurşunlara taşlarla, sopalarla karşı koyan kitlenin kararlılığı düzenin cinayet çetelerini geri püskürttü. Ancak bütün gösteri boyunca süren polis saldırısı ve kışkırtması, miting sona erip kortejlerin dağılmaya başladığı bir aşamada, yeni bir boyut kazandı. Bu esnada bazı devrimci gruplar banka camlarına yönelirlerken, kitlenin arasına karışan sivil polisler de özellikle vitrin camlarını taşlamaya başladılar. Ardından çatılara yerleşmiş kolluk güçlerinin kitleye dört bir yandan kurşun yağdırması geldi. Özellikle yoksul semt gençlerinin dizginlerinden boşalan öfkesi kendini bu koşullarda dışa vurdu. Düzene karşı biriken kin ve nefret, yıkıcı ve hedefsiz bir şiddetle kendini ortaya koydu.

Daha sabahın erken saatlerinde iki, daha sonra da bir devrimci katledilmiş, onlarca insan yaralanmıştı. Daha geniş çaplı bir katliam hesabı ise devrimci bir kararlılıkla boşa çıkartılmıştı. Tüm bunlar düzen cephesi tarafından, indirilen cam ve çerçeveler, yakılan arabalar, yağmalanan dükkanlar üzerinden yürütülen aşağılık bir saldırı kampanyası ile örtülmeye çalışıldı. Düzenin tüm yalan propaganda aygıtlarının, kurum ve kuruluşlarının devrimci harekete yönelik olarak başlattıkları bu demagojik karalama kampanyası günlerce sürdü. 1 Mayıs'ta gün boyunca alabildiğine tahrik edilen kitlelerin öfkelerini bir takım "aşırılıklar"la ortaya koymuş olmaları, düzen tarafından, özellikle kitlelerin geri kesimlerinin bilincini bulandıracak bir propaganda malzemesi olarak kullanıldı, daha uzun bir dönem de kullanılacak. Sermaye düzenine korku salan devrimci 1 Mayıs, bu propaganda sayesinde gözden düşürülmeye çalışılacak.

Bir bütün olarak düzen cephesini korkutan ve hezeyanlar içinde saldırıya geçirten, emekçi kitlelerin alanlara inmesinden çok, bu alanlarda devrimcilerle buluşması olmuştur. Ama bu korkuyu duyan yalnızca düzen cephesi de değildir. Devrimci 1 Mayıs'ı karalama kampanyasına sunduğu sınırsız destekle ve devrimci örgütlere karşı sergilediği düşmanca tutumla, liberal-reformist cephe de düzen korosuna katılmıştır. Böylece devrimci gelişmeden nasıl bir korku duyduğunu açık bir biçimde dışa vurmuştur.

1 Mayıs ve reformist sol

1 Mayıs'ta önceden tezgahlandığı apaçık olan provokasyon ve katliam girişimlerinin ve ardından yürütülen aşağılık propagandanın neyi hedeflediği açıktır. Düzen cephesi, terörünü meşrulaştırmak, daha azgın bir saldırının önünü açmak ve devrimciler ile emekçi kitleleri birbirinden yalıtmak amacıyla, bir bütün olarak devrim cephesine yönelik bir saldırıya girişmiştir. Tavır ve tutumlar bu gerçek gözetilerek ortaya konulmak durumundadır. 1 Mayıs'ta yaşanan ve anlaşılması da hiçbir güçlük taşımayan bir takım "olumsuzluklar" sermaye düzeni tarafından iğrenç bir propaganda ile devrimcilere yönelik bir saldırının malzemesi haline getirilmişse, devrimciler için yapılması gereken, bu kampanyayı boşa çıkarmak için azami bir çaba harcamak olmalıydı. Fakat düzenin basıncı belki de en fazla reformist sol üzerinde etkili

oldu. Devrim-reform kutuplaşması, yalnızca 1 Mayıs alanında değil, düzenin bu iğrenç kampanyası karşısında alman tutumda da, kendini açık bir biçimde ortaya koydu. Reformist sol, devletin başlattığı propagandaya destek verecek bir tarzda ve "devlet provokasyonuna alet olanlar" söylemi üzerinden devrimci örgütlere karşı ikinci bir saldırı cephesi açtı.

Düzenin yoğunlaşan terörü karşısında politik mücadele alanındaki her kesim, gerçek kimliğini daha açık ve daha net bir biçimde ortaya sermek zorunda kalmaktadır. Devrim mi, düzenin icazet alanı mı? Kimin nerede durduğu bugün artık herhangi bir tartışmayı gerektirmeyecek denli açık hale gelmektedir. Liberal reformist cephe, ehlileşme doğrultusunda öylesine hızlı bir mesafe almaktadır ki, işi artık devrimci örgütlere açıkça küfür etmeye kadar vardırmaktadır.

Gelişen devrimci kitle eylemliliği, düzenin sol içindeki uzantısı olan İP'in yüzündeki tüm sahte maskeleri indirmiştir. Bu karşı-devrimci çete artık gerçek kimliğini gizlemek gereği dahi duymamaktadır. Devrimci örgütleri polisle işbirliği yapan ve "toplumun tortusu içinde yuvalanan" "tertip odakları" olarak niteleyerek, düzene "sol" bir kisve içinde tam bir destek sunmaktadır. Sermaye sözcülerinin yürüttüğünden çok daha iğrenç bir karşı saldırı ile düzene hizmette her türlü sınırı aşmaktadır. Bu aşağılık güruh dün de bunu yapıyordu. Fakat bugün kitleselleşen, militanlaşan ve devrimci bir çizgide gelişeceğini ortayan koyan toplumsal hareketlilik karşısında duyduğu korkuyla, devrimci örgütlere saldırıda hiçbir kural ve sınır tanımamaktadır. Doğu Perinçek, 1 Mayıs'ın hemen ardından yazdığı bir yazıda, "başıbozuk kışkırtma grupları" dediği devrimci örgütler hakkında şunları yazabilecek denli bayağılaşmaktadır: "Bunların, uyuşturucu ve silah mafyasıyla içli dışlı olduklarını biliyoruz. Dolayısıyla bunların uyuşturucu ve silah mafyası üzerinden dünya emperyalist sistemine ve ülkemizin mafyalaşan hakim güçlerine bağımlı olduklarını da biliyoruz. Yine bu birkaç provokasyon örgütünün liderlik düzeyinde MİT'in ve polisin kontrolünde olduğunu da biliyoruz." Devrimci örgütlere yönelik saldırının aldığı bu iğrenç boyut, devrimci gelişme karşısında bu çetenin işleri nereye vardıracağım bir kez daha ortaya koymaktadır.

Liberal cephenin "Emek Partisi" kanadına gelince. Düzenin icazet alanına boylu boyunca uzanan bu yorgun liberal takımı da İstanbul'daki 1 Mayıs'a devrimci güçlerin damgasını vurmuş olması gerçeğinden duyduğu aşırı huzursuzluğu gizlemeyi başaramadı. "Provokasyon" ve "kışkırtma" teorileri üzerinden reformist-teslimiyetçi kimlik tüm kabalığıyla dışa vurdu. *Evrensel* gazetesi aracılığıyla, düzen cephesine paralel olarak devrimci örgütlere karşı açılan bir saldırı kampanyası yürütüldü. Günlerce köşe yazılarında "küçük-burjuva örgütlerin çapulculuğu" ve "vandalizmi" üzerine yazılıp çizildi. Bu liberaller kendilerini öylesine kaybettiler ki, tüm dengeleme çabalarına rağmen, günler boyunca yargılananlar, devrimci güçler oldular.

Devrimci kimliklerini yitirenlerin devrimci bir dil ve üslup kullanmayı başaramamaları da son derece anlaşılırdır. Her eline kalem alan, en bayağı bir dil, en aşağılayıcı nitelemelerle semt yoksullarının öfkesi ile bu öfkeyi "kışkırtan" maceracı grupları mahkum etme yarışma girişti. Üst sınıfların alt sınıfları aşağılamak için kullandığı "çapulcular", "vandallar", "sapkınlıklar" türünden küfürler, büyük bir rahatlıkla bu liberallerin diline ve kalemine yerleşti. Küçük-burjuva maceracılığına karşı "uzlaşmaz" mücadele adı altında, devrimci örgütlere karşı düzen ile aynı ağzı kullanmakta hiç zorlanmadılar bu devrim ve mücadele kaçkınları.

Evrensel'in devrimcilere karşı giriştiği bu saldırı kampanyası elbette boşuna değildir. Bu liberaller semt yoksullarının kendisini "aşırılıklar"la ortaya koyan öfkesinden değil, esas olarak 1 Mayıs'ın militan bir mücadele günü olarak kutlanmasından rahatsızdırlar. Ruhsuz liberaller olarak, polisin kurşunları üzerine taşlar ve sopalarla yürüyen devrimci kararlılıktan korkmaktadırlar. Onlar devrimcilerin üzerine kurşun yağarken, tüm bunları kenardan seyretme rahatlığı gösterebilmişlerdir. Yalnızca İstanbul'da değil, İzmir'de de, devrimci grupların kortejleri polis saldırısına uğrarken, aynı tutumu büyük bir rahatlıkla sergilemişlerdir. Onlar devrimci direngenliğin temsilcileri olmadıkları içindir ki, 1 Mayıs'ın devrimci ve militan karakterini değil, yaşanan "olumsuzluklar"ı öne çıkarmak konusunda bilinçli bir tutum sergilemektedirler.

Bugün 1 Mayıs olaylarında asıl yargılanması gereken düzendir, kent yoksullarının

öfkesini ortaya koyuş biçimi ve bazı devrimci grupların bunun üzerinden politika yapmaları değil. Devrim cephesinde yeralanlar için bu son derece açık ve sade bir gerçektir. Bazı küçük-burjuva devrimci akımların sergiledikleri yanlış tutumlar kuşkusuz ki eleştirilecektir. Fakat bu devrim cephesinin kendi sorunudur, düzenin icazet alanında politika yapanların, icazetli yasal partilerin tabelası altına sığman tasfiyeci liberallerin değil... Düzenin icazetine sığınanlar bu düzene karşı öfke ve nefret duyma yeteneğini yitirmişlerdir. Bunun içindir ki, kent yoksullarının yanlış biçimlerde dışa vurmuş olsa da gerçekte düzene yönelmiş olan öfkesi ve kini bu tasfiyeci-liberal güruha "vandallık", "çapulculuk" ya da "sapkınlık" olarak görünmektedir.

Elbette liberal reformistlerin bu çabaları boşuna değildir. Devrimci harekete ettikleri küfürler yoluyla ne denli ehlileşmiş olduklarına dair verdikleri mesajlar muhakkak ki adresine ulaşacaktır.

***

Elbetteki burada sorun 1 Mayıs'ta yaşanan "aşırılıkları" ve kimi devrimci gruplar tarafından sergilenen yanlış tutumları hoşgörmek ya da onaylamak değildir. Bu noktada küçük-burjuva rekabetçi, grupçu ve dar görüşlü tutumlar açık bir biçimde eleştirilmek zorundadır. Sınıfsal-kültürel özellikleriyle kent yoksullarının ortaya koyması muhtemel aşırılıklarını denetleyip disipline etmek, devrimci enerjisini doğru kanallara yöneltmek, temel bir devrimci sorumluluktur. Bazı devrimci gruplar bu sorumluluğu gösteremedikleri gibi, daha da kötüsü, semt yoksullarının bazı geri ve çarpık eğilimleri üzerinden politika yapmak yoluna bile gidebilmektedirler. Mitingin sonunda ortaya çıkan olumsuz tabloda, tüm çabalara rağmen "aşırlıkların" önüne geçilememesinde bizzat bu gruplar önemli bir rol oynamıştır. Bazı devrimci çevrelerin ayrı bir kürsü oluşturmak doğrultusunda kendi aralarında önden aldıkları karara rağmen, bu kararın onaylayıcısı gruplardan biri tarafından gerçekleştirilen "kürsü işgali olayı" ise, küçük-burjuva rekabet ve gösterişçiliğinin kötü bir örneğidir.

Ancak bunlar hiçbir biçimde 1 Mayıs'ın devrimci bir direniş gününe çevrildiği gerçeğini karartamaz. Devrimci örgüt pankartları altında ve devrimci şiarları haykırarak 1 Mayıs alanına onbinlerce insanı taşıyan, düzenin kolluk güçlerini militan bir karşı koyuşla püskürten bizzat devrimci güçlerdir. Tasfiyeci liberallerin gözlerden gizleyebilmek için büyük bir çaba harcadıkları bu çıplak gerçeği sermayenin kalemleri bile açıkça itiraf etmek zorunda kalmaktadırlar. Düzen cephesi, devrimci örgütlerle birleşmiş onbinler gerçeğini kabul etmekte, fakat bunu "varoşların çapulculuğu" edebiyatı üzerinden karartmaya çalışmaktadır. 1 Mayıs'ın görkeminin ve devrimci coşkusunun yaratacağı etkiyi bloke edebilmek için kullanmaktadır.

Düzenin propagandasına güç verecek bir tarzda devrimci örgütlere karşı düşmanlık dolu bir saldırı kampanyası yürütenler ise yalnızca sermayenin değirmenine su taşımaktadırlar. Düzenin provokasyonu esas olarak bu noktada amacına ulaşmıştır. Liberal sol, işçi sınıfının mücadelesine zarar verenlerle hesaplaşmak adı altında, işçi sınıfının bilincini daha da bulandırmaya hizmet etmektedir. Yürüttüğü propaganda ile düzenin propagandasından çok daha sinsi ve tehlikeli bir rolü üstlenmiş bulunmaktadır.

Öte yandan, bu sorunun çok daha önemli bir başka boyutu daha vardır ki, bu gözden kaçırıldığında 1 Mayıs'ta yaşananları doğru bir biçimde değerlendirmek mümkün değildir. Bu, 1 Mayıs'a işçi sınıfının damgasını vuramamış olması gerçeği ile ilgilidir. '96 1 Mayıs'ının ortaya koyduğu en önemli olgulardın biridir bu. Kuşkusuz ki devrimci kortejlerde çok sayıda işçi yeralıyordu. Fakat fabrika ve işletme gruplarının eyleme katılımı oldukça zayıf kalmıştır. '96 1 Mayıs'ına esas olarak kentin küçük-burjuva ve yoksul katmanları damgasını vurmuştur. Bu yılın görkemli 1 Mayıs'ı devrimci sınıf önderliğinden yoksun olmanın yolaçtığı zayıflıklarla yüzyüze kalmıştır.

Açıktır ki, işçi sınıfı kendi devrimci öncü rolünü oynamayı başaramadığı sürece, kent yoksullarının öfke ve nefreti kendini daha "aşırı" biçimlerde ortaya koyabilecektir. Bu, her sınıfın kendi tarzında mücadele edeceği, kendi yöntem ve araçlarıyla savaşacağı gerçeği ile ilgilidir. Aynı sorun bu sınıf ve katmanların politik temsilcileri açısından da geçerlidir. İşçi sınıfı düzene karşı öncü devrimci mücadele kanalı olmayı başaramadığı sürece, toplumun diğer sınıf ve tabakalarının mücadelesi de onların kendi açtığı yoldan ilerleyecektir. Hatalarıyla, yanlışlarıyla, aşırılıklarıyla...

Yurtdışı Örgütünün Temsilciler Konferansı yapıldı

Nisan ayı içinde EKİM Yurtdışı Örgütü, çalışma bölgelerinden çağrılı 30'u aşkın temsilcinin katıldığı bir konferans gerçekleştirdi. Konferans yurtdışı politikalarımızın esaslarına ve sorunlarına ilişkin son derece önemli açıklıklar sağladı. Oldukça kapsamlı gündem maddelerini üç gün boyunca çeşitli yönleriyle tartıştı ve önemli sonuçlara ulaştı.

Belli bir coğrafya'da (Türkiye'de) iktidar mücadelesi yürüten komünist hareketin başka bir coğrafyadaki organik bir parçası ve uzantısı olan yurtdışı örgütü, göçmen işçiler sorununa nasıl bir perspektif ışığında yaklaşmaktadır? Yurtdışında sürdürmekte olduğu politik ve örgütsel faaliyetin ekseni hangi toplumsal sınıf zemini üzerinde şekillenecektir? Yine bu aynı alanda geniş işçi ve emekçi kitlelerini nasıl bir örgütlenme perspektifi ile devrim ve sosyalizm davasına kazanacaktır? Avrupa işçi sınıfının organik bir parçası olarak sınıf bilinçli göçmen işçilerin görev ve sorumlulukları nelerdir? Kendi ülkelerindeki devrimci siyasal süreçlere ve devrim mücadelesine karşı görev ve sorumlulukları nelerdir? Türkiye ve Kürdistan'daki siyasal akımların Avrupa'daki izdüşümlerine karşı politikamız neler olacaktır? Avrupa'da mevcut devrimci ve ilerici güçlerle ilişkilerde politik ve ilkesel tutumumuz nasıl bir içerik ve kapsamda olmalıdır? Avrupa'da siyasal faaliyet ve örgütlenmemizin bir parçası olarak kadın ve gençlik çalışmasını hangi özgün perspektiflerle ele alacağız? Özetle, komünistlerin yurtdışındaki siyasal faaliyet ve örgütlenmelerinin ilkesel çerçevesi, politik içeriği ve hedefleri neler olmalıdır. Tüm bu soru ve sorunlara konferansımızda tartışıldı ve önemli açıklıklar getirdi.

Emperyalist kapitalist sistem, ikinci emperyalist savaş sonrasında, savaşın üretici güçlerde yarattığı tahribat nedeniyle önemli bir işgücü açığı ile karşı karşıya kaldı. Bu ihtiyacı gidermek amacıyla başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın değişik ülkeleri, geri kapitalist ülkelerden işçilerin Avrupa'nın metropollerine akması sağlandı. Türkiye, Yunanistan, Yugoslavya, İtalya, İspanya, Portekiz, vb. diğer bir çok ülkeden göç eden milyonlarca işçi, göç ettikleri ülkelerdeki üretim sürecinin bir parçası haline geldiler. Yaşadıkları ülkelerdeki işçi sınıfının organik bir parçası oldular. Ama "göçmen işçi" olmanın getirdiği çok yönlü sorunlarla da sürekli yüzyüze kaldılar. İşçi olmanın yanısıra "yabancı" olmanın sorunlarını yoğun bir biçimde yaşadılar.

Emperyalist kapitalist sistemin dünya çapında derinleşen krizi Avrupa işçi sınıfı ve emekçilerine yönelik yoğun saldırıları gündeme getirirken, bu saldırılardan en fazla etkilenen kesimlerden biri de göçmen işçiler olmaktadır. Onlar sömürü, baskı ve saldırın politikalarının en öncelikli yöneldiği kesim durumundadırlar. İktisadi krizin ve toplumsal sorunların en önemli nedeni olarak gösteriliyorlar. Irkçı-faşist saldırıların esas hedefi haline getiriliyorlar. Kapitalizmin krizinin günden güne büyüttüğü işsizliğin, çözemediği konut sorununun baş sorumlusunun yabancı işçiler olduğu propaganda ediliyor. Avrupa tekelleri, bugüne kadar emeklerini ve alınterlerini acımasızca sömürdükleri, en ağır ve en pis işlerde çalıştırdıkları, sürekli aşağıladıkları göçmen işçileri kendi ülkelerine gönderebilmek için bugün her yol ve yöntemi deniyorlar. İşsizlik öncelikle göçmen işçilerin çocuklarını vuruyor, vb...

Öte yandan, göçmen işçi kitleleri, yaşadıkları ülkelerdeki işçi sınıfının bir parçası haline gelmelerine rağmen, kendi ülkeleri ile olan bağlarını da sürdürüyorlar. Bu ülkelerde yüzyüze geldikleri toplumsal, siyasal, hukuksal, kültürel vb. sorunlar da, onların kopup geldikleri toplumlarla olan bağlarını korumalarında rol oynuyor. Kendi ülkelerindeki toplumsal-siyasal gelişmelere gösterdikleri ilgi ve duyarlılık bunun açık bir ifadesidir. Bu ise, Türkiyeli komünistlerin kayıtsız kalamayacakları maddi-toplumsal bir olgudur. Nitekim bizzat Türk egemen sınıfları da bu olguyu kendi gerici çıkarları doğrultusunda kullanmak için etkin bir çaba ortaya koyuyorlar. Faşist ve

gerici-dinci örgütlenmeler giderek güç kazanıyor. Komünistler bu olguyu Türkiye devriminin ihtiyaçları doğrultusunda değerlendirmek sorumluluğu ile yüzyüzedirler. Batı Avrupa'nın değişik ülkelerine dağılmış bulunan iki milyonun üzerindeki Türkiyeli işçi kitlesine yönelik etkin bir politik çalışma, hem Türkiye ve Kürdistan'daki mücadelenin soluğunu Avrupa penceresinden dünyaya taşımak bakımından büyük bir önem taşımaktadır. Hem de devrimci mücadeleye enternasyonalist dayanaklar sağlamak açısından önemli bir olanaktır.

***

Hareketimiz başından itibaren yurtdışında örgütlenecek faaliyetin ilkesel ve politik çerçevesi konusunda genel planda açıklıklara sahipti. Fakat ilk kez yurtdışı örgütünün temsilcilerinin toplandığı bir platformda yurtdışı çalışmasının nasıl bir perspektif doğrultusunda örgütlenmesi gerektiği oldukça somut ve kapsamlı bir biçimde tartışıldı. Genel perspektiflerimizin pratiğe taşınması alanında yaşanan zaaflar ve zayıflıklar irdelendi. Faaliyetin geniş kitlelere seslenen genel bir propaganda-ajitasyon faaliyeti olmaktan çıkarılması, özellikle işçilere yönelen somut bir kitle çalışması ekseninde örgütlenmesi gerektiği ortaya konuldu. Bunun, bulunulan ülkelerdeki genel sınıf hareketi ve devrimci siyasal mücadeleyle organik bir bütünleşmenin de en uygun yolu olduğu vurgulandı. Bugüne kadar daha çok Türkiye'deki mücadeleye dönük olarak yürütülen propaganda ve ajitasyon faaliyetinin tekyanlılığma ve darlığına işaret edildi. Göçmen işçilerin yaşadıkları ülkelerdeki toplumsal sorunların doğrudan muhatapları oldukları gerçeği gözetilerek, çalışmanın genel kapsam ve içeriğinin buna göre ele alınması gerektiği vurgulandı.

"Vatanı olmayan" bir sınıfın mensupları olarak göçmen işçileri Avrupa işçi sınıfının organik bir parçası olarak tanımlayan konferansımız, siyasal faaliyetin ve örgütlenmenin sorunlarını da doğal olarak bu çerçevede ele aldı. Buna uygun özgün politikalar saptadı. Sol hareketin bu alandaki son yirmi yıllık pratiğinin değerlendirilmesinin yanısıra, kendi geçmiş pratik deneyimimizi de sorgulayarak, son derece anlamlı sonuçlar çıkardı. Geleneksel sol hareketin küçük-burjuva milliyetçi içe kapanma biçiminde yaşadığı çarpık siyasal pratiği ve bu pratiği aşmayı yeterince başaramayan kendi geçmiş deneyimimizi eleştiren konferansımız, proletarya enternasyonalizmine dayalı sosyalist perspektifimizin altını bir kez daha çizdi. Avrupa'nın toplumsal, iktisadi ve siyasal süreçlerine, işçi hareketinin ve sınıflar mücadelesinin genel seyrine belli bir yabancılaşmayı ifade eden gettolaşmış siyasal pratiğin eleştirisini yaptı. Türkiyeli işçilerin bulundukları ülkelerdeki sınıf mücadelesinde dolaysız bir taraf oldukları, yürütülecek faaliyetin bu ülkelerdeki mücadeleyi güçlendirecek bir tarzda örgütlenmesi üzerinde duruldu. Propaganda ve ajitasyonun kapsamının da buna uygun ele alınması gerektiği tartışıldı. Konferans, proleter enternasyonalist bakış açısını içselleştirmek ve buna denk düşen bir politik-örgütsel yönelim içinde somutlamak doğrultusunda önemli bir dönüm noktası oldu.

Konferansımız mevcut yurtdışı faaliyetine ve örgütüne kapsamlı bir müdahalenin yapıldığı bir zemin olmuştur. Ulaşılan ideolojik-politik açıklıklar üzerinden yurtdışı faaliyetini ve örgütlenmesini yeni bir bakışın ışığında ele almak ve somutlamak, ona uygulama gücü kazandırmak, yeni dönemin en önemli ve öncelikli devrimci görevidir.

Tam da bu noktada altının önemle çizilmesi gereken bir sorun var. Bu, Avrupa'nın iktisadi, toplumsal, siyasal ve kültürel ortamının beslediği olgulardan biri olan devrimci kimlikteki zaafiyet ve yetersizliktir. Avrupa toprağının her türlü mültecileşmenin ve tasfiyeciliğin boyverip yeşerdiği bir zemin olduğu bilinmektedir. Mültecileşmiş ve yozlaşmış öğelerden uzak durmak, saflarımızı böylelerinden arındırmak ve güçlerimizi işçi tabanı üzerinde geliştirmek büyük bir önem taşımaktadır. EKİM'in ortaya çıktığı andan itibaren büyük bir hassasiyet gösterdiği bu sorunun önümüzdeki süreçte çok daha ciddi bir biçimde ele alınması, bu alandaki zayıflıkların giderilmesi doğrultusunda uzlaşmaz bir mücadele verilmesi gerekmektedir. Burada "mültecileşme"nin siyasal bir kavram olduğunu unutmamak, işçi olduğu halde "mültecileşen" unsurların da saflarımıza bozucu etkilerini taşımalarına izin vermemek durumundayız. Bugüne kadar bir ağırlık olarak taşıdığımız bu tür unsurlardan arınmak bizi yalnızca güçlendirecektir. "Bir ayağa düzende bir ayağı devrimde" bile diyemeyeceğimiz, mücadeleye hiçbir şey katmayan, kendi "küçük

dünya"larının sorunlarını siyasal mücadelenin önüne çıkaran, devrimci bir örgütle ilişkisine bir sosyal çevre ilişkisi gibi yaklaşan ve biraz da bu ihtiyacın bir ürünü olarak çevremizde duran unsurlara karşı hoşgörülü davranmamak zorundayız. Zira bu yalnızca devrimci değerlerimizin tahrip edilmesine yolaçacaktır. Yurtdışı örgütümüz bu alandaki zaafların ve zayıflıkların üzerine büyük bir kararlılıkla gitmek zorundadır. Avrupa'nın rahat koşullarının çürüttüğü bu tür unsurlara karşı tutum alamayanlar, aynı çürüme tehlikesi ile yüzyüze kalacaklardır.

Kuşkusuz ki devrimci kimliğin geliştirilmesi ve güçlendirilmesi, taraftarlarımızın etkin bir siyasal pratik içine çekilmesi ve ideolojik-politik olarak donatılması ile mümkündür. Devrimci kimliğimizi, değerlerimizi ve ilkelerimizi sağlam bir ideolojik kavrayış temelinde güçlendirirken, zaaf ve kusurlara karşı acımasız olacağız. Israra ve sürekliliğe dayalı hedefli, sistemli bir politik faaliyet içerisinde proleter devrimci kimliğimizi var edip üreteceğiz.

Konferansta ulaşılan devrimci açıklıkları tüm yurtdışı örgütümüze maletmek, ideolojik, politik ve örgütsel bakışaçımızı kavratmak önümüzdeki dönemin en önemli sorumluluklarından biridir. Yurtdışı Komitesi, yurtdışı örgütünü konferansta ortaya konulan perspektifler ışığında yeniden düzenlemek, taraftarlarımızı ileriye çekmek ve örgütlemek doğrultusunda etkin, enerjik, inisiyatifli ve denetleyici bir çaba ortaya koymak görev ve sorumluluğuyla yüzyüzedir. Bunu yerine getirebilmek ise, hem Yurtdışı Komitesinin bir önderlik kurumu olarak önümüzdeki dönemin ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir çalışma tarzını hayata geçirebilmesine, hem de konferans platformuna katılan tüm ileri yoldaşların kendi alanlarında katkılarını en ileri düzeyde ortaya koyabilmelerine bağlıdır.

Parti yılını yurtdışında da kazanmak, parti kimliğine denk düşen bir siyasal faaliyet kapasitesine ulaşmak, konferansımızın temel hedeflerinden biridir. İşçi sınıfı devrimcileri olarak komünistler, konferansımızın ortaya koyduğu temel açıklıklar üzerinden geleceği kazanmak ve yurtdışı faaliyetimizde anlamlı bir sıçramayı başarmak görev ve sorumluluğuyla karşı karşıyadırlar. Konferansımızın başarısının gerçek ölçütü, önümüzdeki süreçte ortaya koyacağımız pratik olacaktır.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

EKİM Yurtdışı Komitesi

Nürnberg'de coşkulu 1 Mayıs

Nürnberg bölgesinde EKİM taraftarları olarak, ilk 1 Mayıs deneyimimiz olmasına rağmen en başarılı pratiği sergilediğimizi söylemek hiç de abartılı olmayacaktır.1 Mayıs öncesinde afiş, pullama yapan tek örgüttük. Afişlerimizi özellikle belli sanayi merkezlerine yaptık. Bildirilerimizi dağıttık ve sözlü propagandaya ağırlık verdik. 1 Mayıs'a 60 civarında insanla katıldık. Gösteriye Türkçe, Kürtçe ve Almanca **"Yaşasın 1 Mayıs!"** şiarının yer aldığı EKİM imzalı pankartımızla katıldık ve 12 adet kızıl bayrak taşıdık. En önde bir aracın üstüne monte ettiğimiz iki ses cihazı ile şiarlarımızı üç dilde haykırdık. Araçtaki ses cihazı aynı zamanda teybe bağlıydı. Devrimci işçi marşlarını son ses açarak, çoşkulu ve canlı bir biçimde alana kadar yürüdük. Nicel olarak bizden çok daha kalabalık grupların varlığına rağmen, alandaki en canlı grup biz idik. Ortaya koyduğumuz inisiyatif nedeniyle kortej sıralamasında DGB'den sonra yürüyen ilk örgüttük. Kızıl bayraklarımızı iki sıra halinde yürüyen çocuklar gönüllü olarak taşıdılar.

Yürüyüş ve mitinge 5 binin üzerinde bir kitle katıldı. DGB kürsüsünü devrimci bir tarzda kullanan tek örgüt olduk. Kürsüyü başarılı bir biçimde kullandık. Yurtseverler ile bir Türk kültür derneği birer folklor gösterisi sundular. Bizler EKİM örgütü adına kitleyi iki dilde selamladık. **"Ekim, Devrim, Sosyalizm!"** ile Almanca olarak haykırdığımız diğer sloganlara kitleler de katıldılar. İki yoldaş Türkçe ve Almanca Nazım'dan şiir okudular. Bir öğrenci arkadaş da Enternasyonal Marşını org eşliğinde çalıp söyledi. Türkçe bir şiir okundu. 1 Mayıs ve Şili işçi marşları söylendi. Bizler coşkuyla alkışlanırken, sendika ağaları yuhalandı.

Bu yılki 1 Mayıs etkinliği örgütle bütünleşmek ve özgüven kazanmak açısından bizim için oldukça olumlu oldu. Olumsuz yanı ise, katınayı hedeflediğimiz sayıya ulaşamamamızdır.

Nürnberg'den EKİM taraftarları

Alman tekellerinin saldırısı yoğunlaşıyor

Almanya'da işçi sınıfının büyüyen eylem dalgası

Emperyalist kapitalist sistemin dünya ölçüsündeki bunalımı derinleşiyor. Bunalımın faturası bir yandan geri ve bağımlı ülkelere çıkarılırken, diğer yandan da metropollerde kapsamlı sosyal, siyasal ve ekonomik saldırılarla işçi ve emekçilere yükleniyor. İşçi sınıfının mücadeleler sonucu elde ettiği kazanımlar talan ediliyor.

Dünya ölçüsündeki bunalımın uzantısı olarak, Alman kapitalizmi de, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin en temel kazanımlarını gaspetmeye çalışmaktadır. Yeni bir ivme kazanan emperyalist rekabetin faturasını sert tedbirler eşliğinde işçi ve emekçilere ödettirmek ve bunu da ekonomide yeni yapılanmalarla birleştirmek amacıyla yeni bir saldırı dalgası başlatılmaktadır. "Refah devleti", "sosyal devlet" argümanları ise tümüyle terkedilmiş bulunmaktadır.

Geçtiğimiz aylarda Kohl hükümeti sermaye temsilcileri ve sendika bürokratları ile bir araya geldiler. 4,3 milyona ulaşan işsiz sayısını (resmi olmayan rakamlarca bu sayı 8,1 milyondur) 2000 yılına değin yarıya indirme demagojileriyle "İş İçin Birlik" adı altında yuvarlak masa kriz programı hazırladılar. Temel tez işyerinin korunmasına karşı esnek çalışma saatleri ve ücret artışlarının dondurulmasıydı.

Saldırılar 23 Nisan'da açıklanan tasarruf programı ile doruk noktasına ulaştı. İşçi ve emekçilere uygulanacak kemer sıkma politikasıyla 50 milyar mark tasarruf planlanırken, işverenlerin ödedikleri vergiler düşürüldü. İşten atmalar kolaylaştırıldı. Miras vergisi kaldırıldı vb... Açıklanan bu saldırı programına göre; hastalık sigortası, işçiyi koruma yasası, emeklilik yaşı, işsizlik parası, sosyal yardım ve çocuk parası ile ilgili bir dizi değişiklik ve hak gaspı gündeme sokulmuş bulunuyor. Böylece sermaye sınıfı dışındaki hemen her kesim bu saldırıdan nasibini alıyor.

Sermaye hükümeti, sendika bürokratları ve tekel temsilcilerinin birlikte hazırladıkları "İş İçin Birlik" programının sonuçları geçtiğimiz haftalarda yapılan toplusözleşmelere de yansımış bulunuyor. İşçi sınıfının kazanılmış tüm haklarına saldırılar alabildiğine yoğunlaşıyor.

Tekstil işkolunda maaş ve ücret zammı 12 ay için %1,2 kabul edilirken, gerekirse ücret artışından kısmen veya tamamen vazgeçilebilecek. Yıllık çalışma süresi 1 ay (130 saat) artırılıp azaltılabilecek. Uluslararası rekabetle yarışabilmesi için pazar günü de çalışılabilecek.

Çelik endüstrisinde kısa çalışma kaldırıldı. İşçi sınıfının bayrak edindiği 30 saatlik işgünü talebi, tam ücret karşılığı olmadan, yani tekellerin çıkarları doğrultusunda kabul edildi. Çelik işçisi işverence yılda 12 vardiyaya kadar iş öncesi veya sonrası fazladan çalıştırılabilecek.

Kimya sektöründe ücret değil izin karşılığı mesai getirildi. İnşaat sektöründe çalışan 1,5 milyon işçiye %1,85 ücret artışı verilirken, madenler ve kamu hizmetlerinde de sıfır sözleşme dayatıldı.

Sermaye temsilcileri her gün medya aracılığıyla, "bütçede para olmadığı", "işsizliğin ücretlerin yüksekliğinden ve esnek olmayan çalışmadan kaynaklandığı" doğrultusunda demagojik bir propaganda yürütüyor. Böylece kitlelerin artan hoşnutsuzluğunu etkisizleştirmeye ve bastırmaya çalışıyor. Oysa bu ileri sürülenlerin tümünün de koskoca birer yalan olduğu apaçık ortadadır. Para olmadığını öne süren sermaye devletinin vergilerden sağladığı gelir '91'den '94 yılına değin 661,9 milyar marktan 786,2 milyar marka yükselmiştir. Aynı süreçte mülk sahiplerinden alınan vergi 73,2 milyardan 45,1 milyara düşerken, işçi ve emekçilerden kesilen vergiler 393,9 milyardan 502,3 milyar marka yükselmiştir.

Neredeyse vergiden muaf tutulan tekellere milyarlarca mark akıtılıyor. Thyssen ve

Siemens tarafından yapılması planlanan mıknatıslı hava tramvayına bu tekeller tarafından 1 milyar ayrılmışken, geri kalan 10 milyar mark emekçilerin vergilerinden ödeniyor.

İşsizliğin nedenlerinin "ücretlerin yüksek olması ve esnek olmayan çalışmadan kaynaklandığı" demagojilerine gelince:

Mesai saatleri 1993 yılından bu yana %60 oranında artırılmıştır. Bu ise gerçekte 640 bin yeni iş olanağı demektir. Mesai uygulamasıyla işsizler bu iş olanağından yoksun bırakılmış oluyor. Alman endüstrisi '91 yılından '95 Eylül'üne kadar üretim artışıyla her saat başına %34 fazla kazanç sağlarken, bu aynı süreçte %30 oranında işyeri kaybı sözkonusudur.

Geçen yıl maden işçileri ücretlerinin %9'undan feragat etmelerine rağmen bu sektörde 12.300 işçi işini kaybetti. '96 yılı toplusözleşmeleri yapılırken, Ruhr Havzası Kömür İşletmeleri 6 ocağı kapatacağını ve 45 bin işçinin işine son vereceğini açıkladı.

Çelik sektöründe 1993 yılında 1 milyon ton hamçelik üretimi 4.500 işçi ile gerçekleşirken, bugün 2.500 kişi ile üretiliyor. '94-95 yılında, işçiler işten atılmaları önlemek için ücretlerinin bir kısmından vazgeçmiş olmalarına rağmen, 25 bin işçi işini kaybetti. Alman Çelik Endüstrisi başkanı, üretimin en üst noktaya ulaştığını ve 1 milyon tonluk üretime 2 bin işçi ile ulaşmayı hedeflediklerini açıkladı. Bu ise 25 bin işçinin daha işini kaybetmesi anlamına geliyor.

Üretimin geçen yıl %10 artarak rekor düzeye ulaştığı Kimya sektöründe ise 25 bin işçi daha işini kaybetti.

General Motor (Opel) '95 yılında net kârının 9,9 milyar marka ulaştığını açıkladı.

Üretim işçi sayısı azaltılarak bu denli arttırılıyor ve tekeller kârlarına kâr katıyorlar. Ama yine de araba endüstrisi, sigorta, banka, kamu hizmetleri, elektrik, ticaret, posta/telekom ve inşaat sektöründe önümüzdeki süreçte yarım milyon işçinin işten atılması planlanıyor.

Tüm bunların da açıkça gösterdiği gibi, işçi sınıfı ve emekçilere yönelen işsizlik, sürekli düşürülen ücretler, yaşam koşullarının kötüleşmesi, sosyal hakların budanması vb. saldırılar daha da yoğunlaşarak sürecektir. Çünkü emperyalist-kapitalist sistem derinleşen bunalımını başka türlü çözememektedir. Onlar kapitalist rekabetin yasalarına mahkumdurlar. Emperyalist rekabet, emek sömürüsünün yoğunlaşmasını, sosyal hakların gaspedilmesi ve ücretlerin dondurulması yoluyla işgücü maliyetinin düşürülmesini dayatmaktadır. Bunun için de, daha az işçi ile daha çok üretim hedeflerini gerçekleştirecek köklü tedbirler alınmaktadır.

Alman tekelleri ve onun hükümeti saldırı programını her şart altında uygulamaya kararlı görünüyor. Fakat işçi sınıfı ve diğer çalışanlar da saldırılara boyun eğmeyeceklerini eylemlilikleriyle ortaya koymuş bulunuyorlar.

Tabandan saldırı paketine karşı yükselen hoşnutsuzluk ve sert tepkiler, Alman Sendikalar Birliğini (DGB) de daha ince politikalar izlemeye zorluyor. "İş için birlik"in bizzat mimarlarından olan DGB, taban basıncının etkisiyle, sermaye ile oluşturulan bu birlikten ayrılmak zorunda kaldı. İşçi yığınları üzerindeki denetimini sürdürebilmek için 50 milyarlık saldırı paketine karşı "genel grev"e gitmekten bile sözetmeye başladı.

Önümüzdeki dönem Alman işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimler açısından oldukça sıcak geçecek gibi görünüyor. Bu yılki 1 Mayıs kutlamalarının geçen yıllara oranla oldukça kitlesel bir işçi ve emekçi katılımıyla gerçekleşmiş olması, yoğunlaşan tepki ve hoşnutsuzluğun açık bir ifadesidir. 1 Mayıs'ın ardından başlayan eylemlilikler, 10 Mayıs'ta ülkenin değişik yerlerinde gerçekleştirilen uyarı grevleri, önümüzdeki dönemde yerel eylem ve mitinglerin, kitlesel protesto ve gösterilerin daha da yaygınlaşacağını göstermektedir.

İş saatlerinin uzatılmasına karşı Bonn sokaklarını dolduran 50 bin işçi, "yine geleceklerini" haykırdılar. Özel çöp hizmetlerinde çalışan 160 bin işçi, 460 bin banka çalışanı, 3,2 milyon kamu çalışanı, kağıt ve karton sanayiinde çalışan 48 bin işçi ve Kuzey Almanya Çelik İşletmeleri Sendikasına üye işçilerin toplusözleşme görüşmeleri tıkanmış bulunuyor. İşçilerin uyarı grevleri ve mitingleri günden güne yaygınlaşıyor. Kendilerine sıfır zam dayatılmaya çalışılan kamu çalışanları, %4,5 zam ile sosyal taleplerinin karşılanmaması durumunda greve gideceklerini açıkladılar. Saarland ile R. Pfalz eyaletlerindeki posta görevlileri ilk uyarı grevini gerçekleştirdiler. 20-25 Mayıs tarihlerinde ise tüm ülkeyi bir baştan öte başa saracak grev, yürüyüş ve mitinglerin örgütlenmesi gündemdedir.

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Savaşacağız ve kazanacağız!

Geçtiğimiz süreçte bir çok haklı eylem ve gösteriler yaşandı. 1 Mayıs'm bu sürecin ardına gelmesi, tüm devrimcileri, işçi ve öğrencileri daha etkin bir biçimde harekete geçirdi. 1 Mayıs işçi bayramının hazırlıklarına başlandı. Bu çalışmalar emekçi kitleleri örgütlemek, bilinçlendirmek ve alanlara taşımak üzere yapıldı. Yoldaşlarımızla gece gündüz çalıştık. İşçi sınıfına ve emekçi kitlelere 1 Mayıs'ın anlamını ve önemini, hangi saflarda yer almaları gerektiğini önemle anlattık. Bu bayramın bilinçli ve devrimci bir tarzda kutlanması gerektiğini vurguladık. EKİM'in işçi sınıfını ve emekçi kitleleri sosyalizme taşıyacak tek sınıf örgütü olduğunu, onun saflarında yer almaları gerektiğini propaganda ettik. Ulaşabildiğimiz tüm duyarlı kitleye ulaştık. Bir defa değil, defalarca gittik ve görüştüğümüz emekçilerin düşüncelerini ve görüşlerini aldık. Konuştuğumuz işçilerin EKİM'e giderek daha fazla sempati duyduklarını gördük. Kimileri ise gelmek istediklerini fakat kitlesel eylemlere hiç katılmadıklarını, bundan dolayı korktuklarını söylediler. Biz de bu korkunun örgütlü mücadele içinde aşılacağını, haklı ve güçlü olanın biz olduğumuzu anlattık. Mücadele edersek kazanacağımızı, sessiz kalırsak daha fazla sömürü ve katliamlarla yüzyüze kalacağımızı söyledik. 1 Mayıs yaklaştıkça çalışmalarımızı daha da yoğunlaştırdık. 1 Mayıs sabahı gelenleri tek tek evlerinden aldık. Bazı insanlar korkularını aşamadılar ve gelmediler.

Otobüsümüz Kadıköy meydanının yakınında durdu. Kısa bir yürüyüşle kortejimizde yerimizi aldık. En önde EKİM pankartı, kızıl bayraklar ve Marks, Lenin ve Engels'in posterleri açıldı. Kortej etrafında zincir oluşturuldu. EKİM bayrakları en önde yürüyüş başladı. Düzenli ve coşkulu bir şekilde sloganlar atıldı. Kitleselliğimiz, disiplinimiz ve coşkumuz herkesi şaşırttı. Görkemli bir şekilde ve disiplinimizi bozmadan alana girdik. Coşkulu sloganlarımız her yerden duyuldu ve bayraklarımız alanın her yerine asıldı.

Sabahın ilk saatlerinde faşist tutumunu gösteren ve iki devrimciyi şehit eden polis azgınca saldırıya geçmişti. Fakat militan kitlenin direnişiyle polis geri püskürtüldü ve meydan militan kitleye kaldı. Devrimciler polisin kurşunlarına karşı yürekleri, inançları ve bedenleriyle karşı koydular. Savaşanlar arasında çok sayıda EKİM'ci militan da vardı. Saatlerce süren çatışma sonucu 1 Mayıs devrimci bir tarzda kutlandı. 1 Mayıs mücadelemiz, birleşerek savaştığımızda kazananın biz olacağını göstermiştir.

K.Yalçın/İstanbul

Bildiri dağıtımının ardından...

Çalıştığımız fabrika paydos olmuş, bizler servislerimize geliyorduk. Servis aracımızın içine girdiğimizde ***"1 Mayıs'ta sokaklara, alanlara!"*** başlığıyla dağıtılan bildirilerin her koltuğa gelecek şekilde bırakıldığını gördük. Herkes bildiriyi eline alıyor, kimisi okuyor, kimisi de cebine ya da çantasına sokuyordu. Geri bilinçli bir işçi ise bildiriye biraz baktıktan sonra yırtıp attı. Bunu gören bir başka işçi, "senin için bu kadar emek harcayıp dağıtmışlar, bari oku, sonra yırtarsın" dedi.

İşçi gayet tok bir sesle söylemişti bunları. Diğer işçiler de bunu duymuşlardı. Bunun üzerine bir başka işçi bildiride geçen "kapitalizm" kelimesinin ne anlama geldiğini tok sesli işçiye sordu. İşçi bildiği kadarıyla kapitalizmi tanımlamaya çalıştı. Soruyu soran işçi, "demek ki bizim patron da kapitalist" dedi. Tartışma başlamıştı. Hepimiz tartışmaya katıldık. Bir anda bütün servis bizi dinlemeye başladı. Kapitalizmin genel bir teşhirini yapma fırsatını yakalamıştım. Bu çok olumlu bir etki yaptı. Tartışma servis dağılıncaya kadar devam etti.

Ekimci bir işçi/İstanbul

Mersin'de coşkulu 1 Mayıs

1 Mayıs günü Mersin'deyiz... Alanda muhteşem bir kalabalık... 1 Mayıs'a ALÖB olarak katıldık ve alanda pankartımızı açtık. Kitle oldukça militan ve coşkuluydu. Alana girerken arama sırasında iki yoldaşımız göz altına alındı. Onlarla beraber tüm malzeme ve materyallerimiz de gasp edildi. Direnişe geçtik, yürümüyorduk... Oturma eylemini başlattık. Yoldaşlarımızı o katiller sürüsünün elinden geri alacaktık. Oturma eylemi sırasında "Yılgınlık yok direniş var!" sloganları yükseldi ve kitle canlı tutulmaya çalışıldı. Dokunsalar patlayacak gibiydik. Aradan belli bir süre geçti. Kazanan biz olmuştuk. Yoldaşlarımızı geri almayı başarmıştık. Bu bize bir defa daha gösterdi ki, direnişe geçildiği, saldırıya karşı saldırıyla cevap verildiği zaman kazanacağız. Yürümeye başladık. Kortejimizden gür bir sesle "EKİM, devrim, sosyalizm!", "EKİM, parti, zafer!" sloganları yükselmeye başladı. Neredeyse orada bulunanların çoğundan daha dinamik, daha enerjiktik. Çünkü bizler gençtik. Bu sloganları, "Kirli savaşa son!", "Kahrolsun sömürgecilik! Kürdistan'a özgürlük!", "Yaşasın 1 Mayıs!", "EKİM ile devrime ve sosyalizme!" sloganları izledi. Ayrıca, "Kahrolsun sendika ağaları!", "Bürokratlar sussun işçiler konuşsun!", "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" vb. sloganlar sıkça atıldı.

Bu '96 1 Mayıs'ı EGK için militan bir tarzda geçti.

Hasan Özenç/Adana

Kadıköy'de Üç Nergis

Habercisiydiler yarının
Gelmekte ve gitmekte olanın.
Habercisiydiler
Al güneşin, mutluluğun
ve aşkın
Koşuyorlardı gökyüzünün
maviliğine
Kanatları açık
Haykırıyorlardı aşkı
Yüreklerinin sonsuz
derinliklerine
Ve cellatların yüzüne
Düştüler Kadıköy meydanına
Tohum tohum düştüler
Üç Nergiz dalı
Aşkın, mutluluğun,
kızıl günlerin fidanları
Düştüler
Kavganın güzelliğiydiler
Düştüler ama ölmediler
Kadıköyde üç Nergiz
Umudun ve kavganın
bayrağını diktiler
Ve usulca çekip gittiler.

Hasan Özenç

Dersimliler gecesinde devrimci coşku

Tunceliler Dayanışma ve Kültür Derneği'nin düzenlediği Dostluk ve Dayanışma Şöleni 3 bin kadar kişinin katılımıyla gerçekleşti. Dernek başkanının konuşmasıyla başlayan program, müzik grupları, tiyatro ve slayt gösterileri, şiir dinletisiyle sürdü.

Dernek başkanının çağrısı, "provokasyon"lara gelmeyerek Dersim halkına yaraşır bir şölen yaşamaktı! Bu uyarı sıkça dile getirilerek polisle açık bir uzlaşma tutumu sergilendi. Fakat katliamlarla, baskınlarla, göçlerle sindirilmeye çalışan Dersimliler, henüz 1 Mayıs'ta devlet tarafından gerçekleştirilen saldırıyı, üç devrimcinin katledilmesini unutmamışlardı. Dersim halkına yaraşır olanın polisle uzlaşmak değil, tersine bunun karşısında duran devrimci birlik ve dayanışma olduğunu gösterdiler. Devrimciler tarafından atılan sloganlara katıldılar, gazete satışlarına ilgi gösterdiler, birliğe ve devrimci dayanışmaya gönüllü olduklarını hiç dinmeyen coşkularıyla ortaya koydular. Çoğunlukla Kürtçe söylenen türküler sloganlarla, halaylarla karşılandı. "Kürdüz, Kürdistanlıyız!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Biji serok, Biji Apo!", "Yaşasın proleter enternasyonalizmi!" en çok atılan sloganlar arasındaydı.

Daha en başından salonun bir köşesini kameralarıyla tutmuş olan polis yuhalanarak ve sloganlarla üstlerine yürünerek salondan atılmıştı. Buna rağmen yeniden video çekimine teşebbüs eden polis ikinci kez salondan atıldı.

Gece 5,5 saat sürmesine rağmen, çoğunluğu oluşturan gençlerin dinamizmi ile yorgunluk nedir bilmeyen coşkulu bir tempoda sürdü. Şölene hala direnişte olan Altaş işçileri adına dört kişi de mesajlarıyla katıldılar.

Rojda/Ankara

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Mahalli Bildirilerden...

1 Mayıs'ta alanlara!

Bu ülkede yaşanan tüm bu saldırıların aynısını Adana'da da yaşıyoruz. Sümerbank işçileri özelleştirme saldırısıyla sokağa atıldı. Çukobirlik'te geçtiğimiz günlerde 492 işçi atıldı, 2 bin işçi ise atılmak üzere. Tekel fabrikası bu yıl özelleştirilecek. Diğer işyerlerinde neredeyse hergün onlarca işçi tensikatlarla açlığa terkediliyor. İşsizlik ise çığ gibi...

İşçi-emekçi semtleri tam bir polis ablukası altında. Mahalle ve ev baskınları gündelik uygulamalar haline geldi. Hergün bir kaç devrimci, işçi-emekçi ve genç, devletin militarist güçleri tarafından evde, sokakta ya da polis karakollarında kurşuna dizilip katlediliyor. Kitlesel gözaltılar, işkenceler ve tutuklamalar artarak sürüyor.

Açlık ve sefalet "toplumsal bir felaket" boyutlarına vardı. ... Ahlaki çürüme korkunç boyutlara ulaştı. Fuhuş dev bir sektör haline geldi. Emekçi semtlerde sefalet ve hastalık kol geziyor.

İşte '96 1 Mayıs'ına Türkiye'de ve Adana'da bu koşullar altında giriyoruz. Bu 1 Mayıs'ın anlamı, önemi ve işlevi çok büyük. '96 1 Mayıs'ı, sermaye sınıfıyla kesin bir hesaplaşma günü olmalıdır. Sermaye sınıfına hak ettiği cevap, bu 1 Mayıs'ta mutlaka verilmelidir.

İşsizliğe, tensikatlara, özelleştirmeye, sendikasızlaştırmaya, paralı eğitime ve sağlığa, devlet terörüne, gözaltında kayıplara, işkencelere, devlet cinayetlerine, yolsuzluğa, rüşvete, talana ve kirli savaşa "DUR!" demek için 1 Mayıs'ta kitlesel, coşkulu ve militan bir şekilde alanlara çıkalım!

EKİM Adana İl Örgütü'nün bildirisinden...

1 Mayıs şehitlerimiz kavgamızda yaşıyor!

Ezilenler cephesinden yükselen isyan ateşi, bilinmelidir ki, sömürüyle beslenen bütün sermaye çevrelerini yakacaktır. Hiç kimse bu mücadeleden muaf değildir. Devletin devrimcilere yönelik "kırıp döktüler, her tarafı yağmaladılar" türüden karalamaları, sermayenin sınıf çıkarları gereğidir ve işlediği cinayetleri haklı gösterme çabasının ürünüdür. Biz emekçiler için beş paralık bir değeri de yoktur, olmamalıdır.

Burjuvazinin korkulu rüyası, işçi sınıfının ise birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta İstanbul'da, sermaye devletinin emniyet güçlerince, polis köpekleri eşliğinde gerçekleştirilen silahlı saldırı sonucunda, ikisi işçi, biri kamu emekçisi üç devrimci arkadaşımız katledildi ve onlarcası yaralandı. Bunun sorumlusu devlettir.

Devletle aynı cephede yer alıp, medya aracılığıyla devrimcilere saldıran sözde işçi ve emekçi partileri ve örgütleri ise, sınıf mücadelesi açısından devletten daha tehlikeli konumdadırlar.

İşçi ve emekçiler saflarından bu tür asalakları temizleyeceklerdir.

Adana'da Sosyalist Kamu Çalışanları imzasıyla dağıtılan bildiriden...

Görkemli, militan 1 Mayıs ve devlet terörü

Yığınların devrimci görkemi karşısında şaşkına dönen ve çaresiz kalan katiller ve onların devleti devrimcilere kinlerini kusup tehditler savurdular. "Örgüt militanları", "kışkırtıcılar", "ne yaptığını bilmeyen bir kaç yüz kişilik bunalımlı gençlik grupları" propagandalarını yoğunlaştırarak 1 Mayıs'ı karalamak, çarpıtmak ve gözden düşürmek için yoğun bir çabaya giriştiler. Satılık burjuva medya ise kırılan camları, tahrip edilen dükkanları, dövülen provokatör polisi günlerce resimleyip ekrana getirerek, tam bir bayağılık ve ikiyüzlülükle 1 Mayıs'a ve devrimcilere saldırdı. "Talancılar", "yağmacılar" vb. çirkin demagojiler eşliğinde polisin "sağduyulu" ve "soğukkanlı" tutumu övüldü ve daha sert önlemler alınmalıydı diye buyruldu. Yani daha fazla kan dökülmeli, daha fazla insan katledilmeliydi demek istiyorlar. Hedef göstererek kitlelere ateş açıp üç devrimciyi katleden, onlarcasını yaralayan, yüzlercesini işkenceye çeken "sağduyulu" polisler değil miydi? Provokasyonu bunlar yaratmadı mı? Yağmacı ve talancı olanlar kapitalistler ve onların düzeni değil mi? İşçilerin ve emekçilerin yarattığı tüm değerleri bunlar yağınalamıyorlar mı?

EKİM Yurdışı Örgütü'nün bildirisinden...

A. Martinov'un adını anmak yeterlidir. Martinov, daha sonra menşevik olmuştur, şimdi tasfiyecidir. G. V. Plehanov gibi bir tanığın tanıklığına başvurmak yeterlidir. Plehanov birçok noktada* menşeviklere yakın olmuş, ama yine de menşeviklerin saflarına aydın oportünist öğelerin kaydığını, tasfiyecilerin, ekonomistlerin yanılgılarını sürdürdüklerini ve işçi partisini böldüklerini açıkça itiraf etmiştir.

İşçi sınıfı hareketi içindeki bu yirmi yıllık ideolojik savaşımı görmezlikten gelen ya da çarpıtan (tasfiyeciler ve Trotski gibi) kişiler işçilere çok büyük zarar vermektedirler.

Kendi hareketinin tarihine karşı belli bir inansızlıkla davranan işçi, sınıf bilincine ulaşmış sayılamaz. Bütün kapitalist ülkeler içinde Rusya en geri ve en küçük-burjuva olanıdır. *Yığınsal* işçi sınıfı hareketinin, kendi içinde küçük-burjuva oportünist bir *kanat* yaratması bundandır. Bu rastlantı değil, bir kaçınılmazlıktır bu.

İşçi sınıfı hareketini burjuvazinin, ekonomizmin ve tasfiyeciliğin etkisinden kurtarma açısından yirmi yılda sağlanan ilerleme *çok büyük* olmuştur. İlk kez, gerçek marksist bir partinin proleter temeli güvenle atılmıştır. Sınıf bilincindeki işçiler arasında pravdacıların ezici çoğunluğu oluşturduğu, genellikle kabul edilmektedir. Bunu, *Pravda*-karşıtları bile itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Gerçekler, onları, bunu itirafa zorlamıştır. Ocak 1910'da yapılan marksist "genel kurul"un *teorik olarak* kabul ettiği şeyi (tasfiyeciliğin "proletarya üzerinde burjuva etkisi" demek olduğunu) sınıf bilincine ermiş işçiler, son dört yıldan beri uygulamaya koymaktaydılar; tasfiyecileri zayıflatarak, onları görev başından uzaklaştırarak, tasfiyeciliği yığınsal işçi sınıfı hareketinin dışında kalmış yasal, oportünist bir yayımcılar grubuna özgü hale getirerek bu gerçeğin pratikte de tanınıp kabul edilmesini güvence altına aldılar.

Yirmi yıllık fikir savaşımı sırasında Rusya'daki işçi sınıfı hareketi çapını ve gücünü geliştirdi, istikrarlı biçimde olgunlaştı. Ekonomistleri yenilgiye uğrattı. Sınıf bilincine ulaşmış proletaryanın en güzide öğeleri iskracılardan yana çıktılar. Devrimin her önemli aşamasında menşevikleri azınlıkta bıraktılar. Levitski *bile* işçi yığınlarının bolşeviklerden yana olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Ve son olarak işçi sınıfı hareketi, şimdi de, tasfiyeciliği yenilgiye uğratmıştır. Bunun sonucu olarak işçi sınıfı hareketi, ileri sınıfın, insanlığın ileri tarihsel amaçları için verdiği - marksist teori tarafından aydınlatılan ve onun kösteklenmemiş sloganlarıyla belirlenen- geniş savaşımın doğru yolunu tutmuş bulunuyor.

4 Mayıs 1914

Tasfiyecilik Üzerine

Sol Yayınları, s.347-351

* Neden "birçok noktada" diyoruz? Çünkü Plehanov'un *özel* bir yeri vardı, *birçok* kez menşeviklikten ayrılmıştı: (1) 1903 Kongresinde Plehanov, menşeviklerin oportünizmiyle savaştı; (2) Kongreden sonra Plehanov, *İskra*, nº 45-51'de yazılışleri yönetmenliği yaptı. O zaman da menşeviklere karşı durdu; (3) 1904'te Plehanov, Akselrod'un zemstvo kampanyasını savundu, o kampanyanın temel yanılgılarını sessizce geçiştirdi; (4) 1905 ilkyazında Plehanov, menşeviklerden ayrıldı; (5) 1906'da, Birinci Dumanın dağılmasından sonra Plehanov'un takındığı tutum hiç bir biçimde menşevik bir tutum değildi (*Proletari*, Ağustos 1906'ya bakınız); (6) 1907 Londra kongresinde - Çerevanin'in anlattığı gibi- Plehanov, menşeviklerin "örgütsel anarşizmine" karşı durdu. Menşevik Plehanov'un neden bu kadar uzun süre bunca kararlılıkla tasfiyeciliğe karşı savaştığını ve onu reddettiğini anlamak için, kişinin bu gerçekleri bilmesi gerek.

Devrimci Harekette Reformist Eğilim

EKSEN YAYINCILIK

İşçi sınıfı hareketi içinde ideolojik savaşım

V. İ. LENİN

Halkın *muhalefet* kesiminde ya da ilerici kesimlerinde görülen derin ideolojik değişiklik, devrim sonrası Rusyası'nın çok önemli ve ayırdedici özelliğidir. Bu ayırdedici özelliği unutan kişi, Rus Devrimini, onun karakterini ve bunların yanısıra günümüzde işçi sınıfının hedeflerini anlamaktan kendini alıkoyuyor demektir.

Liberal burjuvazi içindeki ideolojik değişiklik, ifadesini, anti-demokratik bir eğilimin (Struve, İzgoyev ve V. Maklakov açıkça, kadetlerin geri kalanı gizlice, "utangaçlıkla") ortaya çıkmasında bulmuştur.

Demokratlar arasında bu değişiklik, kendini, tam bir ideolojik karışıklık ve hem sosyal-demokratlara (proleter demokratlar), hem sosyalist-devrimcilere (burjuva demokratlar) egemen olan bir yalpalama şeklinde göstermiştir. Demokrasinin en iyi temsilcileri dahi bu karışıklık, yalpalama ve döneklikler karşısında *ağlayıp sızlanmakla* yetinmişlerdir. Ancak marksistler, bu *toplumsal* olgunun *sınıfsal* kökenlerini araştırmışlardır.

Bu çökmenin temel belirtisi tasfiyeciliktir. Daha 1908'lerde tasfiyecilik resmen, „aydınlar tabakasının belli bir kesiminin yeraltını tasfiye etme" ve onun yerine yasal bir işçi partisini "koyma" çabası olarak tanımlamıştır. Bu tanımlama "tüm marksist organ" tarafından onaylanmıştır. *Bütün* "eğilimler"in ve grupların temsilcilerinin hazır bulunduğu, önde gelen marksistler tarafından Ocak 1910'da yapılan son resmi toplantıda, tasfiyeciliğin *proletarya üzerinde burjuva etkisinin ifadesi* olarak mahkum edilişine karşı *tek kişi dahi* itiraz etmemiştir. Tasfiyeciliğin, aynı zamanda *sınıfsal* köklerini de açıklayan bu mahkumiyet *oybirliğiyle* onaylanmıştır.

O zamandan bu yana dört yılı aşkın bir süre geçmiş bulunuyor. Yığınsal işçi sınıfı hareketinin engin deneyimleri, tasfiyeciliğin böyle değerlendirilmesinin doğru olduğunu gösteren binlerce kanıt ortaya koymuştur.

Gerçekler, işçi aleyhtarı bir burjuva eğilimi olan tasfiyeciliği, marksizmin teorisiyle yığınsal işçi sınıfı hareketinin pratik deneyimlerinin, kendi aralarında öldürdüklerini göstermiştir. Sınıf bilincine ulaşmış işçilerin tasfiyecilik karşısındaki tutumunun, neden tasfiyecileri amansızca mahkum etmekten, onları tam olarak boykot etmekten başka türlü *olamayacağını* anlamak için, tek bir ay içinde, Mart 1914'te *Severnaya Raboçaya Gazeta*'nın (13 Mart sayısı) "yasa-dışı basını" ve gösterileri (11 Nisan sayısında Bay Borski) nasıl yerdiğini, Bulkin'in, tamıtamına liberalleri taklit ederek "yeraltı"nı kötülediğini (*Naşa Zarya*, nº 3), ünlü L. M.'nin *Naşa Zarya* yazıkurulu adına bu noktada Bulkin'i nasıl desteklediğini ve "yasal bir işçi partisi kurma"yı nasıl savladığını anımsamak yeter.

Ama burada önemli bir soru beliriyor: Bu eğilimin tarihsel olarak ortaya çıkışı nasıl olmuştur?

Bu eğilim, Rusya'da marksizmin yığınsal işçi sınıfı hareketiyle bağının *yirmi yıllık* tarihi içinde doğmuştur. 1894-1895'e kadar böyle bir bağ yoktu. Emeğin Kurtuluşu Grubu, sosyal-demokrat hareketin sadece teorik temellerini kurmuş ve işçi sınıfı hareketine doğru ilk adımları atmıştı.

Sosyal-demokrasi ile yığınsal işçi sınıfı hareketi arasında sağlam ve kopmaz bağlar kuran şey, 1894-1895 dönemindeki propaganda ve 1895-1896 grevleri oldu. Ve *derhal* marksizmin iki eğilimi arasındaki ideolojik bir savaşım başladı: Ekonomistlerle tutarlı marksistler ya da (sonraları) iskracılar arasındaki savaşım (1895-1902), menşeviklerle bolşevikler arasındaki savaşım (1903-1908) ve tasfiyecilerle marksistler arasındaki savaşım (1908-1914).

Ekonomizm ve tasfiyecilik, yirmi yıldan beri varolan aynı küçük-burjuva, aydın oportünizminin iki değişik biçimidir. Oportünizmin bu iki biçimi arasında kişisel olduğu kadar ideolojik ilişki bulunduğu kuşku götürmez bir gerçektir. Ekonomistlerin önderi

(Devamı s.23'te)